

Virolahden Tulkit

Virolahden Tulkit ry
Sukuyhdistyksen
tiedotuslehti 20.6.2024

30

Virolahden Tulkit

Virolahden Tulkit ry • Sukuyhdistyksen tiedotuslehti • 20.6.2024

30

Sisältö

Puheenjohtajan mietteitä: Arvoisa lukijamme!	3
Kesäretki 2023: Tulkit juurillaan	4
Papua-Uusi-Guinea:	
Monimuotoisuuden ja haasteiden mosaiikki	8
Tositarina maaliskuulta 1996:	
Lentokentälle voi päästä monenlaisilla kulkuvälineillä	12
Overview from England: My Art Journey – from observer to practitioner	14
Menestystä sukulehtikilpailussa	18
Harrastukseni: Kurkistus pinnan alle, osa 2	20
Kaakon kamarimusiikki 10 vuotta: Kaakon kamarimusiikin juhluvuosi tuo Club For Fiven, kamarimusiikkia kyliin ja kavioiden kopsetta	22
Esittelemme: Juliana Kilchen	25
Tarinoita: Seniori työssä – kokemuksia työssä käymisestä eläkeläisenä	30
Eino Tulkin kirjoituksia	35
Sanomista	38
Kimaltelevat unelmat: Korumuotoilijan luova polku mestariteoksiin	40
Sammakoiden pyörä	46
Virolahdella tapahtuu	50
Osta sukuseuran tuotteita	52
Uusia jäseniä	54
In Memoriam	54
Virolahden Tulkkien sukuseuran hallitus 2021–2024	55

Pukuloistoa 1700-luvulta. Hely Sution rooli-hahmo Juliana Kilchen esittelyssä sivulla 25.

Huom! Irrotettava jäsenmaksulasku keskiaukeamalla

Toimituskunta:

Kimmo Tulkki, puheenjohtaja
Siru Ahopelto
Erkki Tulkki
Hannele Tulkki-Williams
Heikki Tulkki
Riku Tulkki

Virolahden Tulkit ry:n internet-sivut löytyvät osoitteesta: www.virolahdentulkit.net
Facebook: www.facebook.com/Virolahden-Tulkit-ry

Arvoisa lukijamme!

Sukuseuramme on yhdistys, jonka tarkoitus on yhdistää sukulaisia ja edistää sukututkimusta sekä sukuperinteiden säilyttämistä. Se voi järjestää tapahtumia kuten sukokouksia ja retkiä sekä kerätä ja tallentaa tietoa suvun historiasta ja jäsenistä. Yhdistykselle on tärkeää olla joustava ja avoin uusille ideoille ja näkökulmille, jotta se voi paremmin vastata nuorempienkin jäsentensä tarpeisiin ja odotuksiin. Löytyisikö sinulta tai läheiseltäsi innokkuutta ryhtyä aktiiviseksi toimijaksi sukuseurassamme? Yhteystiedot niin halutesasi löytyvät lehden viimeiseltä sivulta, näin voi päästä mukaan tekemään arvokasta työtä omalle yhteisöllemme.

Pitelet nyt käsissäsi jo 30. Virolahden Tulkki-
en tiedotuslehteä!

Olen aiemmissa Virolahden Tulkit –lehdissä korostanut yhteenkuuluvuutta, joka suurelta osin juontaa yhteisestä tekemisestä. Tänä vuonna suunnittelemme jo ensi vuoden sukokousta, sen pitopaikkaa sekä ohjelmaa – hyviä ehdotuksia otamme vastaan. Tässä lehdessä on takauma viime kesän mielenkiintoiseen retkeemme suvun syntysijoille runsain kuvin. Tutustumme muun muassa siihen, miten vaatteet voivat kertoa tarinoita ja toimia luovina ilmaisuvälineinä, kun **Hely Suntio** kertoo pukuharrastuksestaan. Lisäksi World Visionilla työskentelevä **Hannele** avaa Papua-Uuden-Guinean kulttuurin monimuotoisuutta sekä **Heikki** kertoo varsin mielenkiintoisen tarinan lentomatkustamisesta. Ensimmäistä kertaa lehden historiassa on myös tarjolla artikkeli englanniksi, kun **Michael Dunn** kertoo suhteestaan taiteeseen. Lisäksi pääset tutustumaan nuoren korumuotoilijan tarinaan, kun **Elisa Levikari** vie meidät inspiroiviin ja luoviin maisemiin, missä jokaisella korulla on oma tarinansa kerrottavanaan.

Paljon muutakin olemme jälleen saaneet mahtumaan näiden kansien väliin, toivon Sinun viihtyvän lehtemme parissa. Muistathan, että se välttämätön paha toimintamme ylläpitämiseksi eli jäsenmaksu on taitettu keski-
aukeamalle – ota talteen, ettei unohdu.

Mukavaa ja rentouttavaa kesää Sinulle ja läheisillesi!

Kimmo Tulkki, pj
Virolahden Tulkit ry

A handwritten signature in black ink, which appears to read 'Kimmo Tulkki'.

Tapasimme retkeläiset aamukahvien merkeissä Haminan torilla.

Tulkit juurillaan

Elokuussa 2023 teimme sukuseuran jäsenmatkan Virolahden Tulkkien juurille Virolahdelle. Päivä alkoi aamukahveilla Haminan torilla. Aurinko paistoi ja torilla oli vilkas hyörinä. Muitakin oli siis liikkeellä. Pikaisten kuulumisten vaihdon jälkeen siirryimme linja-autolle, kuskina toimi **Ossi Tulkki**.

Ajoimme vanhaa museotietä pitkin Virolahdelle. **Juha Tulkki** kertoi tien historiasta ja sillä sattuneista erilaisista tapahtumista. 35 kilometriä pitkä tie on Suomen vanhempia maanteitä, joten kaikenlaista on ehtinyt sattua. Rakilan kylän kohdalla ihailimme "pistoolikiviä". Juha kertoi pari tarinaa kiveltä: "Sotilaat kaappasivat nuoren miehen vietäväksi Venäjän armeijaan. Miehen veljet odottivat kivillä ja pelastivat hänet. Toisen tarinan mukaan isännät olivat kertoneet kotonaan tulleen ryöstetyiksi kivillä, vaikka olivat itse ryypänneet rahansa."

Matka jatkui. Klamilan kirkon ja Uuno Klamin muistomerkin kohdalla, **Pekka Tulkki**

kertoi kuinka köyhästä orpopojasta tuli koko kansan arvostama säveltäjä. Uuno opiskeli Helsingissä ja ulkomailla. Hän tuns Yleisradion musiikkipäällikön, joten hänen kappaleensa tulivat radion kautta kaikille tutuiksi. Klamin sävellykset olivat tunnelmakuvia, joten melodia ei ollut tärkein osa kappaletta. Hän on säveltänyt mm. Kymenlaakson maakuntalaulun.

Pieni tauko pidettiin Harjun oppimiskeskuksen Kiessi-museolla. Bussin tullessa pihapiiriin **Tarja Värri** muisteli, kuinka lapsena tuli äitinsä kanssa Harjulle mankeloimaan: "Kottikärryllä tuotiin pyykki pellon poikki. Täällä oli mahdollisuus mankelin käyttöön."

Museoon tutustuttiin opas **Kari Suoknuutin** johdolla. Museo esittelee noin sata erilaista hevosajoneuvoa kyntöaurasta ja muista työvälineistä ajelurilloihin ja kilpakärryihin. **Reetta Väänänen** muisteli museon sotahevosia katsellessaan: "Meidänkin hevonen oli sodassa. Sieltä palattuaan se oli niin villi, ettei sillä mitään voinut tehdä."

Matkan jatkuessa ja bussin ajaessa hiljalleen kylien läpi muisteltiin, mitä palveluja missäkin oli ollut tarjolla. Missä oli ollut posti ja montako kauppaa milläkin kylällä parhaimmillaan oli. Nyt oli aika autiota. Juha jakoi mukana oleville Santeri Tulkin kirjoittaman "Häviävää kylää" kirjan ja kertoi yhdistyksen myyntituotteista. Vähän siinä tehtiin kauppaakin: ostettiin lautasliinoja ja kahvikupin alusia, taisi joku tilata isännänviirinkin.

Sitten tulimme Virolahden kirkolle. Penkeissä istuen kuuntelimme Virolahden kauliin puukirkon historiaa **Tellervo Tulkin** opastamana: "Nykyinen kirkko on rakennettu 1765-1768. Erityispiirteinä kirkossa on sen pohjapiirroksen muoto: ristikarat kapeavat kärkiinsä päin. Alttarin, parvekkeiden ja penkkien yhteisenä koristeluaiheena on puuhun kaiverrettu tiimalasi, joka muistuttaa ajan nopeasta kulumisesta."

Kirkosta siirryimme hautausmaalle, jossa kuulumme ensin Haminan Hyvät Asukkaat -yhdistyksestä **Hely Suntion** esittämän rouvashenkilön, **Juliana Kilchenin** elämäntarinan, josta lisää tämän lehden sivulla 25. Ajassa mentiin hyvinkin parisataa vuotta taaksepäin.

Juha Tulkki oli laatinut reitin sukuseu-

Kuva Kirsi Tulkki

Kuva Kirsi Tulkki

Kuva Kirsi Tulkki

Harjun historia ulottuu 1700-luvulle, jolloin **Johan Henric Elfving** sai tilaan asukasoikeuden. Hänen poikansa **Anton Elfving** rakennutti v. 1816 tilan päärakennuksen ja erilaisia talousrakennuksia. Vuonna 1833 tilan osti **Frederik Wilhelm Baeckman**, joka teki Harjusta varsinaisen suurtalon. Frederikin poika **Woldemar** kehitti tilaa lisää. Hänen toimestaan tilan pellot salaojitettiin tiiliputkilla, ensimmäisenä Suomessa. Vuonna 1857 aloitti Harjuun kuuluvalla Haililan talon saunalla Suomen ensimmäinen kunnallinen kansakoulu, seuraavana vuonna perustettiin koulu myös tytöille. Uudistukset veivät kuitenkin tilan konkurssiin ja se pakkohuutokaupattiin.

Seuraavaksi omistajaksi tuli Haminassa asuva venäläinen kauppias **Konstantin Aladdin**. Hän alkoi valmistaa tilalla juustoa, jota vietiin mm. Pietariin. Konstantinin kuoltua hänen leskensä myi tilan valtiolle. Harjuun perustettiin maatalousoppilaitos vuonna 1889. Opetus alkoi 1.11.1889, jolloin palkollissäännön mukainen renkien palveluvuosi alkoi. Vuonna 1896 Harju oli yksi viidestä maanviljelyskoulusta, joissa alkoi kaksivuotinen karjanhoitokoulu. Vuonna 1996 valtio luovutti oppilaitoksen ylläpidon Harjun oppimiskeskus Oy:lle.

Tarkemmin Harjun historiasta voit lukea netissä: <https://harjunopk.fi/harju/harjun-historia/>

Kuva Kirsi Tulkki

Iloinen puheensorina täytti Tulkkilan pihapiirin.

Kuva Riku Tulkki

Kukkien lasku Jaakko Liukkosen haudalle.

ran merkkihenkilöiden haudoilla. Päivä oli suorastaan kuuma ja hautausmaan käytävät hiekkaa. Oli kuitenkin jännittävää ja mielenkiintoista kulkea haudalta toiselle, kun niin monessa oli tuttu sukunimi. Lisäksi saimme nimien taakse henkilökuvauksen jokaisesta, millaisia ihmisiä he olivat olleet ja mitä tehneet.

Yhdelle haudalle pysähdyimme hetkeksi. Yhdistyksen puheenjohtajan **Kimmo Tulkin** johdolla laskimme kukkalaitteen seuran pitkäaikaisen hallituksen jäsenen ja lehden päätoimittajan, **Jaakko Liukkosen**, haudalle. Samalla pidimme lyhyen hiljaisen hetken ja sen jälkeen muistelimme ääneen Jaakkoa ja hänen merkitystään sukuseuralle ja hänet tunteneille sukuseuran jäsenille.

Hautausmaalta suuntasimme Virojoen kirkonkylän kautta lounaalle Kaski-Navetalle. Tarjolla oli grillattua kanaa perunasärällä sekä tietysti pienpanimon omaa olutta. Ruokailun lomassa oli aikaa tutustua lähemmin pöytäseurueeseen; mistä kukin oli tullut ja missä lapsuutensa kasvanut. Lisäksi pohdimme, miten murteet vaikuttavat ihmisen persoonaan.

Siirtyessämme linja-autolla viimeiselle etapille, kertoi Juha lyhyesti suvun historiaa sekä esitteli paikkoja kirjasta "Häviävää kylää". Nostalgia matkamme päättyi Tulkkilan pihalle, josta sukuseuramme sai alkunsa vuonna 1991. Kiertelimme pihapiiriä, tutustuimme tilan päärakennukseen ihastellen sen uudistettua ilmettä, siemailimme virkistävää mehua ja istuimme pihakoivun alla kesäpäivästä nauttien. Ehdittiin sitä ottamaan yhteiskuvakin koko porukasta.

Hyväntuulisesti pulisten lähdimme paluumatkalle Haminaan. Päivä oli antoisa: näimme, koimme, nautimme yhdessäolosta ja sukuseuran kotimaisemista. Nyt voi alkaa odottamaan vuoden 2025 tapaamista ja koulusta.

Teksti Kirsi Tulkki

Kuvat Kirsi Tulkki ja Riku Tulkki

Kuva Riku Tulkki

Kuva Kirsi Tulkki

Lounaalla Kaski-Navetassa.

Kuva Kirsi Tulkki

Sukuviirin ensikanto. Sukuviiriä on saatavilla tuotteena, katso lisätiedot sivulla 52.

Kuva Riku Tulkki

Retken päätteeksi kokoonnuimme yhteiskuvaan Tulkkilan pihapiirissä.

Papua-Uuden-Guinean luonto on usein ikivihreää tiheää metsikköä.

Papua-Uusi-Guinea:

monimuotoisuuden ja haasteiden mosaiikki

Papua-Uusi-Guinea, saarivaltio Tyynellämerellä, ei usein esiinny suomalaisissa uutisissa tai oppikirjoissa. Uutisiin se pääsee useimmiten voimakkaiden maanjäristysten johdosta. Viimeisen kahden ja puolen vuoden aikana tämä trooppinen maa on tullut itselleni erittäin tutuksi työni kautta World Visionilla kehitysyhteistyön ja humanitaarisen avun parissa.

Papua-Uusia-Guinea on maa, jossa nivoutuvat yhteen monivaiheinen historia, rikas kulttuuri ja hätkähdyttävät maisemat. Maailman toiseksi suurimman saaren itäosan kattaa Papua-Uusia-Guinea ja länsiosan Indonesialle kuuluva Länsi-Papua seka lukuisat pienet saaret sen ympärillä. Papua-Uusi-Guinea koostuu upeista troopiikin saarista sekä jylhistä vuorista maan keskiosassa.

Maan kulttuurisen rikkauden painotta-

minen ei ole liioittelua: maailman monikielisimmässä maassa on yli 800 eri kieltä jotka tuovat mukanaan myös omat kulttuuriset painotuksensa. Eri alueilla on omat ruokakulttuurinsa, tavat pukeutua, toivottaa vieraat tervetulleiksi ja sekin on vaihtelevaa, ovatko yhteisöt matrilineaalisia, naisten johtamia, vai miesvaltaan perustuvia, eli patriarkaalisia. Papua-Uuden-Guinean saaret asutettiin yli 40 000 vuotta sitten eri melanesialaisyhtymien saapuessa maahan. Kielirikkaassa maassa virallisia kieliä ovat tok pisin, hiri motu ja englantia. Kun iloitsen oppineeni jonkin paikallisen tervehdysten jossakin kylässä, harmikseni usein huomaan ettei oppimastani ole apua enää seuraavaan kylään saapuessa. Tok pisin on kuitenkin kieli, jolla tulee ymmärretyksi koko maassa.

Yksi haasteista poliitikoille onkin kuinka

Saarten välillä kulkemiseen ja kalastukseen käytetään puista venettä.

Paikalliseen kontekstiin istuva kookoksista tehty 'joulukuusi'.

ylläpitää yhtenäistä kansakuvaa pirstaleisessa maassa, jossa monet paikat ovat hyvin eristyksissä ja kaukana toisistaan. On paikkoja, joihin pääsee vain pienellä lentokoneella teiden puuttuessa. Joihinkin kyliin kävellään useita kilometrejä teiden päättyessä. Kun matkustan esimerkiksi pääkaupungista Port Moresbystä Bougainvillen saarelle, matka usein kestää kellon ympäri sisältäen paikallisen lennon, venematkan ja tuntien ajomatkan. Pirstaleisuuden haastetta ei ole helpottanut kolonialismin perintö. 1600-luvulla maahan alkoi saapua kansainvälisiä kauppiaita, kullanetsijöitä ja seikkailijoita. Myöhemmin 1800-luvulla myös eri valtiot kiinnostuivat maasta. Alankomaat valloittivat länsiosan, kun Iso-Britannia, Saksa, Japani ja Australia kukin hallitsivat Papua-Uutta-Guineaa vuorollaan. Edelleen tietyissä osissa maata saksankieliset paikannimet kuulostavat erikoisilta, muistuttaen maan historiasta. Maa itsenäistyi Australiasta vasta vuonna 1975 ja sitä ennen erityisesti toinen maailmansota oli

karu kokemus monelle. Maan luonnosta voi yhä löytää esimerkiksi toisen maailmansodan aikaisia japanilaisia panssarivaunuja paikoilta, joille ne hylättiin. Sodan surulliset muistot näkyvät eivätkä ihmiset toivo enää joutuvan maailmanvaltojen pelinappuloiksi ajanjaksona, jolloin maailmanpoliittisen tilanteen johdosta Tyynenmeren valtiot ovat saaneet uutta kansainvälistä kiinnostusta.

Valtaosa väestöstä saa elantonsa oma-varaistaloudesta. Maan valuutan nimi kina tarkoittaa simpukankuorta, mikä toimi vaihdonvälineenä aina 1930-luvulle asti. Omaan pöytänsä kasvatetaan muun muassa tapiokaa, taroa, bataattia, sekä lukuisia hedelmiä. Vaikka maassa on runsaasti luonnonvaroja, vaikeakulkuisen maaston vuoksi infrastruktuuri ei ole kehittynyt, ja siellä missä kaivoksia on perustettu, sosiaalisilta ja ympäristöllisiltä haasteilta ei ole välttytty. Yksi tunnetuimmista on Bougainvillen saarella sijaitseva Panguna-kaivos, joka 1970-80 -luvuilla toimiessaan oli yksi maailman suurimpia avo-

Perinteinen tapa kasvattaa kaalia.

Auringonlasku maan pääkaupungissa Port Moresbyssä.

Kuva vasemmalla: Vaelluspolku, joka oli umpeenkasvanut vain kaksi viikkoa edellisen leikkuun jälkeen. Paikallisessa maastossa kulkeminen on usein hidaskulkuista.

louhoksia. Monien tekijöiden seurauksena kaivos suljettiin ja Bougainville ajautui pitkään konfliktiin.

Valitettavasti kauniit trooppiset maisemat ja runsaat luonnonvarat kätkevätkään lukuisia haasteita. Monella kansainvälisellä hyvinvoinnin mittarilla Papua-Uusi-Guinea on usein listan häntäpäässä. Lähes 40 prosenttia maan väestöstä elää köyhyydessä. Turvallisuus on haaste, joka vaikuttaa perusarkeen hyvin rajoittavasti. Valtaosa alle 10-vuotiaista lapsista on lukutaidottomia. Tuberkuloosiin sairastuvien määrä on yksi maailman korkeimpia. Koronapandemia toi omat paineensa jo heikossa kantimissa olevaan terveydenhuoltoon eikä globaali taloustilanne inflaatiopaineineen tuo helpotusta. Lisäksi Tyynenmeren alueella ilmastonmuutoksen haasteet ovat jo läsnä, kun merenpinta nousee, kausittaiset myrskyt ilmenevät entistä voimakkaampina ja rikkonaiset sadekaudet vaikuttavat viljelyyn ja ruokaturvaan. Usein mieleen nouseva kysymys onkin: miksi ne,

joilla on jo entuudestaan vaikeaa, kohtaavat elämässä lisähaasteita?

Tavatessani papua-uusi-guinealaisia, hämmästyin usein ihmisten vahvuudesta ja toiveikkauudesta silloinkin, kun asiat ovat haastavia. Mitä enemmän Papua-Uuden-Guinean eri kulttuureihin tutustuu, sitä enemmän uutta opittavaa löytyy. Vaikka moni asia on haasteellista, upeaa on ihmisten ylpeys omista juurista. Maasta, joka nuorena oli minulle tuntematon, tuli maa, joka muokkaa ymmärrystäni maailmasta, sen monimuotoisuudesta ja haasteista.

Hannele Tulkki-Williams

Lentokentälle voi päästä monenlaisilla kulkuvälineillä

Matkustaminen avartaa – ehkä kliseesestikin sanottuna – kukkaron lisäksi myös mieltä. Kerron ohessa tapauksesta, josta on aikaa jo lähes kolmekymmentä vuotta mutta joka sitä muistellessani aina samanaikaisesti sekä huvittaa että kauhistuttaa.

Opiskelin 90-luvun puolivälin paikkeilla kansainvälistä MBA-tutkintoa silloisessa Helsingin kauppakorkeakoulussa. Opiskeluun kuului lukukauden mittainen pakollinen ulkomaanjakso ulkomaalaisessa business-koulussa. Olin kaikkien aikojen ensimmäinen, joka lähti Kauppiksesta suorittamaan pakollista ulkomaanjaksoaan Indian Institute of Management Calcuttaan (IIMC), siis Kalkuttaan, tai nykyiseltä nimeltään Kolkataan.

Lukukausi sujui nopeasti, ja sen jälkeen oli hyvin aikaa matkustella, kun sain luvan pitää asuinhuonettani IIMC:n kampuksella kääntöpaikkana matkojeni välillä. Palattuani ensimmäiseltä matkaltani Kathmandusta Nepalista takaisin 'kotiin' vietin muutaman päivän kampuksella pyykkiä pesten ja seuraavaan matkaani, Bangladeshin pääkaupunkiin Dhakaan, valmistautuen.

Vihdoin koitti lähtöpäivä. Olin varannut itselleni aamupäivälennon Indian Airlinesilla, ja lähdin Kalkutan kansainväliselle lentokentälle hyvissä ajoin: paikalla piti olla viimeistään kolme tuntia ennen lennon lähtöä. Tehdessäni lähtöselvityksen tiskillä ollut

virkailija kysyi minulta, olenko aivan varma, että haluan mennä Dhakaan. Vastasin kyllä. Virkailija jatkoi edelleen kysymällä, olinko sataprosenttisen varma. Sanoin edelleen kyllä: sen vuoksi olen lippuni hankkinut. Tämän jälkeen virkailija kysyi asiaa vielä kolmannen otteeseen samalla kertoen, että Bangladeshissa oli juuri tuolloin poliittisesti levotonta. Ilmaistessani kolmannen kerran halukuuteni matkustaa Bangladeshiin hän antoi periksi.

Koko lähtöpäivä meni odottamiseen: kerta kerralta lennon lähtö viivästyi, mutta noin kahdeksan tunnin viiveen jälkeen pääsimme vihdoinkin matkaan. Itse lento ei kestänyt kuin 25 minuuttia. Kone ehtii juuri nousta, kun se jo rupeaa tekemään laskeutumisvalmisteluja. Koska en ollut varannut majoitusta etukäteen, varasin laskeuduttuani huoneen kentältä. Minut majoitettiin yhteen kaupungin tuolloin kalleimmista (ja varmastikin turvalisimmista) hotelleista, hotelli Sonargaoniin, jonka pihalla oli tehokas vartiointi – useita vartioita päivysti pihalla yötä päivää.

Olin suunnitellut Dhakassa oleskeluni ajaksi aikataulullisesti tiukan ohjelman, jota ehtisin vierailla mahdollisimman monessa kohteessa. Majoittumiseni jälkeisenä aamuna todellisuus löi vastoin kasvoja: oppositio oli julistanut maahan hallituksen vastaisen yleislakon ja liikenteeseen pommiuhan. Kaikki autoliikenne, taksit ja bussit mukaan lukien

olivat kiellettyjen kulkuvälineiden joukossa. Moottorijoneuvoista ainoastaan hälytysajoneuvot ja autoriksat olivat sallittuja, sillä monien opposition kannattajien toimeentulo oli riippuvainen autoriksalla tehtävästä liiketoiminnasta. Kaupunkikuvassa näkyikin pääosin jalankulkijoiden lisäksi vain auto- ja polkupyöräriiksoja.

Muutaman päivän tein kiertoajelua polkupyöräriksalla, 5–6 tunnin ajan päivässä. Kaikki kohteet, joihin olin suunnitellut meneväni käymään olivat yleislakon vuoksi suljettuina. En siis päässyt käymään esimerkiksi suunnittelemisani museoissa tai näyttelyissä, maan parlamentista puhumattakaan. Näin vain kaiken ulkoapäin polkupyöräriksakuskin kommentteilla varustettuna. Välillä ajomme aikana sivuutimme mielenosoituksia, jotka virkavalta oli hajottanut tai hajottamassa kyynelkaasulla. Kyynelkaasun jäljet leijuivat vielä ilmassa, joten pidin silmäni visusti suojattuina.

'Kotiin' Kalkuttaan lähtöni ajankohdan lähestyessä aloin jännittää, pääsenkö laisinkaan pois maasta. Olin jo suunnitellut pakenemani paikalliseen munkkiluostariin turvaan, sillä minulla ei ollut mukanani rahaa maksaa ylimääräisiä, kalliita hotelliöitä.

Viimeisenä iltanani menin hotellin vastaanottoon tiedustelemaan, toimiiko kansainvälinen lentoliikenne. Sain vastauksen, että maan sisäinen lentoliikenne on kokonaan suljettu, mutta kansainvälistä lentoliikennettä ei voi laittaa kiinni, koska Bangladesh on riippuvainen ulkomaisesta tuontiruoosta: oppositio ei halua toimillaan aiheuttaa nälänhätää ja siten menettää kannatustaan. Helpotuksen huokaus: oli siis mahdollista, että pääsen suunnitellun mukaisesti takaisin Intian puolelle.

Kysyin seuraavaksi, miten oikein pääsen lentokentälle, joka oli lähes parinkymmenen kilometrin päässä hotellista. Hotellivirkailija vastasi: "Herra Tulkki, teillä on käytännössä kaksi mahdollisuutta. Voitte mennä autoriksalla, mutta teidän täytyy vaihtaa autoriksaa vähintään kertaalleen, ja matka kestää useita tunteja. Tai sitten, herra Tulkki, voimme tilata teille ambulanssin lentokentälle."

Tuijotin virkailijaa hölmistyneenä, ja olin sanomatta mitään arviolta lähes minuutin

ajan. En vain yksinkertaisesti saanut sanaa suustani. Sitten pyysin häntä toistamaan sen, mitä hän juuri oli sanonut. "Niin, herra Tulkki, voimme tilata teille ambulanssin lentokentälle, mutta se maksaa teille hieman ylimääräistä." "Selvä, tilaan siis ambulanssin kentälle."

Seuraavana aamuna, aamiaisen jälkeen, kirjauduin ulos hotellista ja jäin aulaan istumaan. Pienen odottamisen jälkeen hotellin pikkolo tuli luokseni ja sanoi: "Herra Tulkki, ambulanssinne saapui juuri." Ja toden totta, hotellin vartioidulla piha-alueella minua oli odottamassa ambulanssi, jonka potilasosastoon kapusin matkatavaroineni ja asetuin istumaan paareille.

Matkaan lähdettiin kovaa vauhtia sireenit ulvoen. Tarkkailin tilannetta ambulanssin ikkunoista samalla miettien, mitä vaivaa pystyn esittämään, jos ambulanssi pysäytetään ja potilasosasto tarkastetaan kesken kaiken. Mietin myös, miten selitän siinä tilanteessa mukanani olevat matkatavarat. Onneksi saimme ajaa rauhassa kentälle asti. Maksoin kyydin suoraan pimeää liiketoimintaa tekeville ambulanssimiehille, ikään kuin kyseessä olisi ollut tavallinen taksikyyti.

Kentän ulkopuolella olevien ihmisten ilme oli paljon puhuva, kun kiipesin ulos ambulanssin takaosasta matkatavaroineni. Lähtöselvityksen ja turvatarkastuksen jälkeen, portilla Kalkutan lentoni lähtöä odotellessani, minua jännitti vielä, tuleeko vielä joku penäämään minulta tietoa ambulanssikyydistäni. Ketään ei tullut. Astuin lentokoneeseen ja istuin paikalleni. Kone erkani lähtöportilta, rullasi kiitoradan päähän ja lähti viimein nousukiitoon. Ristin käteni kyynärpäitä myöden ja huokasin syvään. Pääsin takaisin Kalkuttaan, ja muutamaa päivää myöhemmin pystyin lähtemään suunnitelmieni mukaiselle kuukauden mittaiselle matkalle Intian ympäri. Bangladeshissa en ole sittemmin vieraillut, mutta kuka tietää, ehkä uudelleen jonakin päivänä.

Teksti Heikki Tulkki

My Art Journey

– from observer to practitioner

Thank you to Erkki and Riku Tulkki for inviting me to write this piece.

Both Finland and Britain have a wonderful art and design reputation. I visited the **Albert Edelfelt** exhibition at the *Helsinki National Art Gallery* on a recent visit and we regularly go to the museum and art gallery in Mikkeli, plus some of the small galleries and workshops.

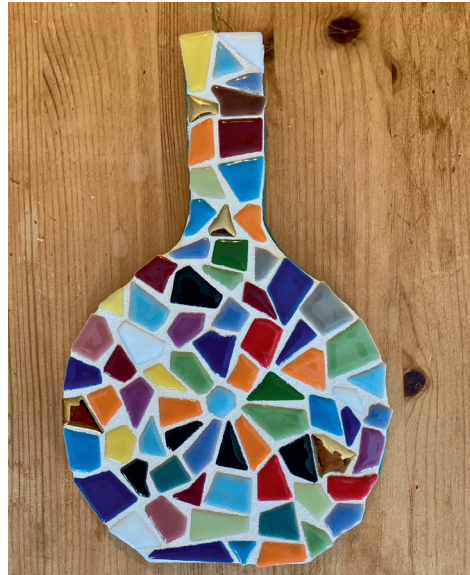
We have a beautiful painting by the Kainuu artist **Orvo Raatikainen** in our living room, plus ceramics and pottery pieces – mainly from *Pentik!* Finland is a source of inspiration for me, simply from walking around

the beautiful and varied countryside, and exploring its towns and cities.

I was born and grew up in Liverpool, England and attended *St Francis Xavier's College*, run by Roman Catholic priests from the Jesuit order. It was highly academic and subjects like art and music were given token recognition and little else. My love of art really began when I moved to London in 1968 to start my career in the state Post Office. I worked in central London, so great galleries like the *National Gallery*, *Tate Gallery* and

Some simple fish shape mosaic designs.

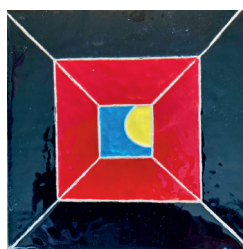
A simple bottle shape mosaic design.

Mike painting in his back garden in Swindon.

Decorative tiles as a form of art and the famous Pompei mosaic of a guard dog.

New York skyline with beach huts. Second one is called 'Covid'.

the *Courtauld* were close at hand and free to visit. Also happening then, both in the UK, the USA and Europe, was that art, building on the Impressionist movement, was moving away from landscape and portraiture into the realms of 'pop art' or Modernism. Artists such as **Keith Haring**, **Roy Liechtenstein**, **Bridget Riley**, **David Hockney**, **Andy Warhol** were becoming famous. They just ripped up the rules.

Suddenly, to be an artist, you had to envision and then induce an emotive response in the viewer rather than say, being able to paint a horse in full stride, correct to every anatomical detail. That movement has continued and anything now counts as art, even graffiti, particularly by **Banksy**, and tags. Which is liberating.

In my early 60s, and heading for retirement, I argued myself into attempting creative art. My particular interest then was mosaics; I was particularly impressed by a mosaic exhibition in Pursiala, Mikkeli by **Sirpa Hämäläinen** in 2009. Back in the UK, I started with the kit for an ancient Roman dolphin design, which turned out pretty well. It proved to me that there is pleasure, and satisfaction to be had in creating art – to produce, by your own hand, something unique. It also gave me some confidence. I have no intent to sell what I produce, it's pleasurable simply to say: 'I made that'. In fact, for this reason, art as therapy, is now an established part of many mental health programmes.

I went on to create mosaics of sea creatures for our grandchildren and also copies

Painting called 'Clevedon Pier' - Clevedon is a small seaside resort near Bristol.

of the famous Pompei mosaic of a guard dog. Having developed some confidence, I then started going to a pottery group; I wasn't very interested so much in 'throwing' clay ie making pots or cups, but rather producing decorative tiles as a form of art. Pottery has been called the 'cruellest art' because so much can go wrong in the process, particularly the final stage of firing the work in the kiln. So, it's both exciting, and a relief, when things go to plan.

My final step has been to join an art group. We meet each Thursday in a local hall and work on our own projects. The good thing about the group, some of whom are superb artists, is that all the members are supportive, and the more advanced are happy to make suggestions or give advice. Best

of all, it's not expensive – for example, YouTube can provide a window into the whole art world – completely free!

Being a practising artist means that you open up a world of creative possibilities for yourself, you begin to look at the everyday with a different eye, and you begin to see art in the most mundane. Finally, and most importantly, to create art puts you in the unique position of having a complete freedom of choice, complete autonomy; that's rare, and rather scary.

So, you sit there, with a blank canvas, or tile, knowing you can create anything you like, you deliberate, hesitate, and then make your first mark.

Dr Michael Dunn

Menestystä sukulehtikilpailussa

Sukuseurojen keskusliitto järjestää joka toinen vuosi Sukulehtikilpailun sukuseurojen ja sukututkimusyhdistysten lehdille. Vuoden 2023 kilpailun palkitsemistilaisuus järjestettiin Vantaalla Kuulutko sukuuni-tapahtuman yhteydessä 7.10., jossa lehtemme palkittiin kunniamaininnalla.

Sukuseuramme vuotuinen jäsenlehti on Sukuseurojen Keskusliiton raadin toimesta arvioitu kunniakirjan arvoiseksi jäsenlehteksi. Raadin mukaan kunniamaininnan ansaitisivat lähes kaikki lehdet, mutta ensimmäiseksi kunniamaininnan saaneeksi lehdeksi valikoitui tällä kertaa lehtemme numero 29.

Keskusliiton pääsihteeri ja Sukuviestin vastaava toimittaja **Eine Kuismen** totesi palkitsemistilaisuuden aluksi, että kaikki valitsijat olivat lähes mahdollittoman tehtävän edessä, niin hyviä, mielenkiintoisia ja laadukkaita lehtiä kaikki olivat. -Valinnat on nyt kuitenkin tehty ja isot pahoittelut teille, joita ei tänään palkita. Se ei kerro, että olisitte huonompia, vaan se kertoo siitä, että sukuharrastajat osaavat mahdollittoman hyvin myös lehden teon, ainakin te kaikki, jotka olette lehtenne kisaan lähettäneet, totesi Kuismen ja rohkaisi kaikkia osallistujia jatkamaan lehden tekoa.

Sukuseurojen keskusliiton kunniapuheenjohtaja **Juha-Veikko Kurki** kertoi arvion tekemisen vaikeudesta, sillä lehdet olivat sekä useamman kerran että vai kerran vuodessa ilmestyviä. Myös lehtien koko vaihteli, mikä ei ainakaan helpottanut tehtävää. Lehtiin tehdyt rahalliset panokset erosivat selkeästi toisissaan, mutta Kurki ei antanut sen häiritä tehtävänsä.

Keskeiset kriteerit lehtiä arvioitaessa olivat: sisältö, artikkelien mielenkiinto, taitto ja kuvien käyttö, otsikointi, luettavuus sekä ul-

konäkö. -Yleisarvosanana voin todeta, että kaikki lehdet ovat varsin ammattitaitoisesti toteutettuja eikä absoluuttista totuutta niiden paremmuudesta ole helppo valita. Kaikki ansaitsevat arvostuksen ja varsin korkean arvosanan, totesi Juha-Veikko Kurki ja kertoi oman arvionsa tulokset.

Raadin antamassa palautteessa arvioinnin kohteena ollut lehtemme on "monipuolinen ja hyvin tehty pienlehti, mikä on osattu ottaa hyvin huomioon lehden taitossa. Kuvien käyttö on hyvä, otsikot ilmavia ja sisältö monipuolinen. Tämäkin ammattimaisesti toteutettu."

Kunniakirjojen ja kukituksen jälkeen Eine Kuismen päätti tilaisuuden raadin puolesta kannustavilla sanoilla: Lämmin kiitos kaikille osallistujille, mielellämme olisimme palkinneet teidät kaikki. Tällaisella perinteisellä ratkaisulla saamme jatkettua aiempaa käytäntöä, jossa molempien sarjojen voittajalehden edustajat ovat seuraavan kilpailun raadissa. Jatkakaa siis lehden tekoa ja osallistukaa ensi kerrallakin, silloin ainakin ykköspalkinnon saajat vaihtuvat.

Onnea vielä kerran palkituille, iloitkaa ja olkaa ylpeitä upeista lehdistänne!

Teksti Sukuseurojen Keskusliiton tiedote & Riku Tulkki

Toimituskunnan jäsen Riku Tulkki ja sukuseuran puheenjohtaja Kimmo Tulkki kävivät pokkaamassa kunniakirjan.

Sukulehtiä vuosilta 2022–2023.

Kuvassa sukulehtikilpailussa menestyneiden seurojen edustajat.

Kurkistus pinnan alle, osa 2

”Vielä en ole etelän lämpimiin vesiin ehtinyt, mutta into on kova päästä nauttimaan harrastuksestani sielläkin. Sehän syvin motivaattorini alun perin olikin. Ensi syksynä Punainen meri jo kutsuvasti huhuileekin...”

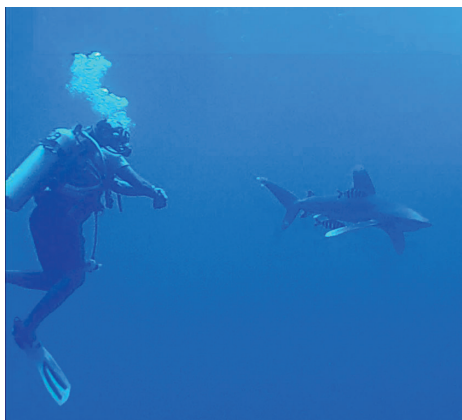
Näin päätin viime vuoden lehden jutun harrastuksestani. Pääsin kuin pääsinkin Punaiselle merelle sukeltamaan marraskuussa viime vuonna. Piti kuitenkin tiiviisti seurata ennen sitä ulkoministeriön tiedotteita matkustussuosituksista, sillä Israelin ja Hamasin välinen sota oli kriisiyttänyt Länsirannan.

Mitään ei kuitenkaan Egyptin Hurghadasa, joka oli kotisatamamme reissulla, ollut havaittavissa sotatilanteesta. Pian reissumme jälkeen tosin Jemenin Huthit alkoivat iskeä ohjuksin rahtilaivoihin Punaisella merellä, joskin meidän reittiämme selvästi etelämpänä.

Olin siis punaisella merellä sukeltamassa noin 20 hengen ryhmässä, jossa jäseniä oli ympäri Suomea. Kuuden päivän aikana suoritimme 17 sukellusta, itselläni jäi 16:een, pienen vatsataudin vuoksi.

Nähtävää oli useita hylkyjä, paljon erilaisia ja erivärisiä kaloja sekä huikeaa korallia. Ohessa muutama maistainen niistä. Osui pa kuviin parin metrin päästä ohitse lipunut *Oceania* haikin.

Teksti Kimmo Tulkki
Kuvat Kimmo Tulkin kotialbumi

Sukellusretkellä kuvattu Oceania hai.

Merenaista elämää.

Kaakon Kamarimusiikin juhlavuosi tuo Club For Fiven, kamarimusiikkia kyliin ja kavioiden kopsetta

Kuva Diego Casiraghi

Toscan muotokuva. Marjukka Tepponen ja Kevin Greenlaw.

Ensimmäinen Kaakon Kamarimusiikki soi heinäkuussa 2014 Virolahdella. Aika on rientänyt siivillä ja nyt on jo festivaalin 10-vuotisjuhlan aika. – Vuosi on erityinen. Iloitsemme siitä, että olemme saavuttaneet tämän hienon merkkipaalun ja olemme jälleen valmiina tarjoamaan yleisölle unohtumattomia musiikkielämyksiä, toteaa taiteellinen johtaja **Jukka Merjanen**.

Kaakon Kamarimusiikki on tunnettu monipuolisesta ohjelmistostaan, joka rakentuu aina vaihtelevien konserttipaikkojen, miljöön ja musiikin yhteisvaikutuksesta. Juhlavuoden kunniaksi kuullaan muutamia parhaita paloja menneiltä vuosilta. Näitä ovat esimerkiksi **Richard Straussin** koskettava, sodan surusta kumpuava *Metamorfooseja* (4.7. klo 19 Klamilan kirkossa) ja **Franz Schubertin** ikisuosikki *Forellikvintetto* (5.7. klo 18 Vierailukonsertissa Loviisan Seurahuoneella). Kahden toista konsertin kokonaisuus on kamarimusiikin juhlaa, jossa tänä vuonna kuullaan paljon romantiikan ajan musiikkia.

Marjukka Teponen Toscan roolissa kesäkuun kamarioopperassa

Juhlavuoden aloittaa jo kesäkuussa 6.6. klo 18 Haminan Simeon-salissa kuultava pienisooppera Toscan muotokuva, jonka nimiroolin laulaa tähtisopraano, maailmalla Puccini-rooleistaan ylistetty **Marjukka Teponen**. Kolmelle laulajalle ja jousikvartetilte tehty sovitus tiivistää **Giacomo Puccinin** oopperan tapahtumat puoleentoista tuntiin. – Ikoniset oopperat tarvitsevat tarkastelua tässä ajassa. Tosca on ajaton verevä nainen, joka on valmis toimimaan ja tekemään mitä vain unelmiensa eteen. Hän ei ole heikko eikä uhri. Tosca on ooppera unelmien pelastamisesta, kuvailee esityksen ohjaaja ja dramaturgi **Siljamari Heikinheimo**. Ensi-iltansa Rauma Festivossa vuonna 2022 saanut esitys on tänä kesänä kiertueella Suomessa.

Tähtivieraana Virolahden kirkossa Club For Five

Laulumusiikin juhlaa heinäkuun festivaaliviikolle tuo Virolahden kirkossa esiintyvä Suomen suosituin a cappella -yhtye Club For Five. Vuodesta 2000 toiminut lauluyhtye on

tullut tunnetuksi niin kotimaassa kuin kansainvälisestikin. Yhtye on mukavuusalueellaan niin jazzin, popin ja rockin kuin kansanmusiikin tai klassisen musiikin alueella. Club For Five esiintymiset ovat täynnä koskettavaa tulkintaa, oivaltavaa huumoria, suvereenia osaamista ja valloittavia soolosuorituksia.

Kamarimusiikkia kyliin

Juhlavuonna suunnataan katse myös tulevaisuuteen, festivaalin uudistamiseen ja kehittämiseen. Leader Sepra on myöntänyt Kaakon Kamarimusiikki ry:lle rahoituksen kolmivuotiselle kehittämishankkeelle Kamarimusiikkia kyliin, jossa toteutetaan osana festivaalia ilmaisia konserttitapahtumia seudun kylissä yhteistyössä paikallisten järjestäjien kanssa. – Olemme paikallinen maaseudun festivaali ja se on myös vahvuutemme. Haluamme edelleen madaltaa paikallisen yleisön kynnystä klassisen musiikin pariin ja samalla nostaa esiin seudun kylien palveluja ja omaleimaisuutta, järjestäjät kertovat. Haminan Reitkallin Villa Jaakkolassa on tarjolla aimo annos Maalaisromantiikkaa Schumannien sävelten myötä. Miehikkälässä Hauhian Myllyllä soi puolestaan Schubertin laulusarja Kaunis mylärintytär upeassa autenttisessa ympäristössä. Päätöspäivänä Harjun Hovissa kuullaan sekä kavioiden kopsetta että kamarimusiikkia, kun historialliset vaunut ja Harjun historiasta tutut roolihahmot esittäytyvät konserttien lomassa. Festivaalin päätteeksi Harjun puistolavalla soi Suomipop ja yleisölle on tarjolla herkullinen piknik-pöytä.

Katso lisätietoja ja seuraa ajankohtaisia uutisia:

<http://www.kaakkofestival.fi/>

Facebook ja Instagram: kaakonkamarimusiikki

Teksti Siru Ahopelto

Juliana Kilchen

1700-luvun alkupuoli tunnetaan rokokoo-tyylin aikana, joka oli tyypillistä ranskalaista ja eurooppalaista muotia. Tämä tyyli korosti kevyitä, ilmavia ja koristeellisia vaatteita, jotka olivat inspiraatiota erityisesti barokkitaiteesta. Hely Suntio kertoo yhden roolihahmonsa, Juliana Kilchenin tarinan, ja kuinka hahmonsa kytkeytyy Virolahdelle pukumuodin kautta.

Vannoutunut pukumuodin asiantuntija ja pitkäaikainen harrastaja, sukuseuramme jäsen **Hely Suntio** päätyi vuosia sitten pukujen pariin vähän kuin vahingossa: urheiluharrastuksen myötä syntynyt vamma esti lentopalloharrastuksen jatkamisen ja eteen tulivat erilaiset asut ja näytteleminen. Suntio kuuluu Antti Eerikinpoika Tulkin sukuhaaraan ja on Maria Antintytär Tulkin eli Talsin sukua.

Pukumuodilla on ollut suuri merkitys yhteiskunnassa, ja se on heijastanut aiemmin vahvasti ihmisten sosiaalista asemaa ja varallisuutta. Vaatteiden käyttö oli tiukasti säännelty yhteiskuntaluokan perusteella ja se oli tapa osoittaa kuuluvuutta tiettyyn sosiaaliseen ryhmään, Suntio kertoo. Hänen päällään, ja tämän jutun ohessa olevissa kuvissa oleva, asu on 1700-luvun loppupuolen tyyliä. Naisten puvut olivat tuolloin koristeltuja pitsillä, röyhelöillä, nauhoilla ja silkkikankaila, aivan kuten olen samaa henkeä hakenut tähän pukuun, Suntio tarkentaa ja lisää, että 1700-luvun pukumuodissa esiintyi runsasta korujen käyttöä, kuten helmiä, jalokiviä ja koristeellisia solkia. Lisäksi erilaiset päähineet olivat tärkeitä osia pukeutumisessa ja sisälsivät monenlaisia hattuja, hiuskoristeita ja hiusverkkoja.

Kun valitsin tämän roolihahmon, en tiennyt roolihahmoni taustoja. Myöhemmin mi-

nulle selvisi, että Julianan tarina johti Virolahdelle ja Säkäjärvelle, myös minun omaan syntymäkylään, Suntio avaa roolihahmon taustoja. **Juliana Kilchen** on kirkkoherran tytär Uudeltamaalta. – Hän meni naimisiin Haminassa Jobst Goviniuksen kanssa ja he asuivat torin yläkulmassa, jossa on nykyinen SOK:n talo. Avioliiton aikana syntyi kuusi lasta. Myöhemmin hän avioitui Karl Kilchenin kanssa, Suntio tarkentaa.

Naisten puvut olivat usein varustettu panniereilla, jotka olivat tukirakenteita, jotka levittivät hameita leveiksi, kuten Julianan puvussa. Tämä loi tunnetun "lootan" muodon, joka oli tyypillinen 1700-luvun puvuille. Miesten puvut puolestaan olivat yleensä kolmiosaisia, ja ne sisälsivät takin, liivin ja polvihousut, Suntio kertoo.

Suntio tarkentaa, kuinka naisten puvut olivat yleensä kaksiosaisia, joissa oli puolihame, joka paljasti alushameen ja korosti panniereiden luomaa muotoa.

– Monissa puvuissa oli myös pitkät laahukset, jotka olivat merkki korkeasta asemasta ja muodollisuudesta. Se oli aikaa, jolloin pukeutumisella oli suuri merkitys erityisesti yksilöiden identiteetille ja yhteiskunnalliselle asemalle, Suntio taustoittaa.

Pukuloiston takana on kuitenkin paljon työtä ja omistautumista rooliin. Kaikki lähteet

roolin valinnasta ja uppoutumisesta vuosisadalle, jolla hahmo on elänyt. –Kun aloitimme toimintamme, ei ollut niin laajaa tietoa esimerkiksi internetistä, vaan suuntasimme kirjastoon. Kirjoista on löytynyt kuvia ja jopa ohjeita pukujen työstämiseen, Suntio luettelee. Hän on itse tehnyt kaiken aina pienistä yksityiskohdista alkaen, sillä kiinnostus on ollut aitoa myös tekemiseen.

Mikä sitten on innostanut pukujen pariin? Suntio on aina rakastanut historiaa ja pitää esiintymisestä: – Minusta on ihana olla roolissa ja tavata erilaisia ihmisiä ja kertoa omasta työstään pukujen parissa, hän kertoo.

Aivan arkipäiväistä näihin vaikuttaviin ja upeisiin pukuihin pukeutuminen ei kuitenkaan ole, vaan rooliin pukeudutaan usein jotain tapahtumaa varten, Suntio kertoo. Esimerkiksi Hamina Tattoo -aikana Suntio ja muut harrastuksen parissa vaikuttavat henkilöt ovat paikalla kiertämässä kaupungilla. Kesäisin he tekevät esimerkiksi vierailuja kansainvälisten risteilyjen turistikierroksilla, jonka usein Haminan kaupunki mahdollistaa. Mieleenpainuvien esiintymien on ollut vuonna 2009 vaunukulkueessa esiintyminen Helsingissä, joka kulki Kasarmintorilta Suurkirkolle, nykyiselle Helsingin tuomiokirkolle. On hyvä muistaa, että hahmojen historiassa ei ollut esimerkiksi soveliaista, että naiset liikkuisivat yksin ja siksi usein liikumme ryhmässä, Suntio tarkentaa.

– Alkuun kun aloitimme, oli ehdotonta että kaikki oli oikein. Nykyään on enemmän asuja, rooleja ja tekeminen on vapautuneempaa. Myös eri vuosisadoilta olevat roolit liikkuvat yhdessä, Suntio tarkentaa ja täydentää, että turistit kuvaavat mielellään meitä ja he kertovat haltioissaan, kuinka kuvat menevät Australiaan, Japaniin, milloin mihinkin.

Tulevana kesänä Suntio suuntaa rooli-hahmon kanssa ainakin Hamina Tattooseen, mutta erilaisia kiinnostavia tapahtumia ilmaantuu usein lähempänä.

Teksti ja kuvat Riku Tulkki

Yksityiskohdat, kuten erilaiset soljet ja korut ovat tärkeitä osia asukokonaisuutta.

Ryhmävierailulla Zsar-kauppakeskuksessa.

Ylästön kylän historiatarinoita kakkosluokkalaisille.

Seniori työssä

– kokemuksia työssä käymisestä eläkeläisenä

Kuulun opettajana siihen joukkoon julkisen alan työntekijöitä, jolle 1990-luvulla tarjottiin mahdollisuutta ns. ammatilliseen eläkeikään. Saattoi valita joko korkeamman eläkkeen nuorempana eli 60-vuotiaana tai pienemmän eläkkeen vanhempana eli 63-vuotiaana, jos oli ollut palvelussuhteessa 30.6. – 1.7.1989 välisen ajan. Ei tarvinnut paljon miettiä. Eläkejärjestelmää muokattiin sittemmin moneen kertaan, mutta ammatillisen eläkeiän valinta säilyi voimassa.

Olin voinut jäädä eläkkeelle kesällä 2016, mutta päätin vielä jatkaa silloisessa rehtorin virassani Vantaan kaupungin palveluksessa. Olin toiminut kotikylässäni Ylästön koulun rehtorina vuodesta 2009. Kaupungilla oli uusi suunnitelma laajentaa koulu yh-

tenäiskouluksi. Sellainen muutos tarkoittaa kohtalaista työmäärää useampana vuonna, ja arvelin että sekä minulle että koululle olisi parasta, jos projektin hoitaa maaliin uusi johtaja. Niinpä päätin ryhtyä eläkeläiseksi.

Eläkkeelle siirtyminen on valtava elämänmuutos, paljon suurempi kuin olin ajatellut. Ei ollut tullut valmistauduttua riittävästi siihen mitä on edessä, kun lomalla ei olekaan loppua. Kävikin sitten niin, että esimieheni otti yhteyttä viettäessäni ensimmäistä viikkoa viimeisestä kesälomastani ja kyseli voisinko jatkaa vielä työntekoa virastossa osa-aikaisena projektipäällikkönä. Olin silloin lomamatkalla Kreikassa, ja tämä ehdotus oli helpotus, koska en ollut vielä sopeutunut ajatukseen, etten loman jälkeen palaisi töihin. Pääsisin

Sijaisena jokainen oppitunti on erilainen. Kuvassa oppitunti vietettiin metsässä.

irti koulurutiinista ja koulu pääsi minusta ja uusi rehtori sai aloittaa ilman vanhan rehtorin haamua.

Uusi tehtävä viraston työntekijänä oli saattaa loppuun kaksi aloitettua projektia. Alkuun tein puolikasta työaikaa, loppuvaiheessa oli työaika pidentynyt neljään päivään viikossa. Koin tehtäväni mielenkiintoiseksi, koska minulla oli suuri toimintavapaus. Tehtäväni keskiössä oli ns. Liikkuva koulu -hanke ja teknisen työn uudet oppimisympäristöt. Suunnittelimme muutamissa kouluissa koululuokkien uudenlaista kalustusta oppilaita osallistaen. Käytännössä osoitin koulun käyttöön kohtalaisen määrärahan kullekin kalustamisprojektille ja maksoin laskut. Teknisen työn osalta robotiikka nousi vahvasti

esille, ja se veikin minut Venäjän robotiikan kehittämiskeskuksen konferenssiin Pietarissa. Me suomalaiset edustimme siellä länsimaita valkovenäläisten kanssa. Projektit päättyivät aikanaan, ja olin nyt sopeutunut ajatukseen eläkkeellä olemisesta.

Entisellä työpaikallani Ylästön koululla kuten muillakin kouluilla on ajoittain tarvetta rekrytoida lyhytaikaisia sijaisia opettajille. Olin lupautunut olemaan käytettävissä hätätapauksessa, mutta en ollut kovin innoissani asiasta. Muistan elävästi ensimmäisen sijaispäiväni syksyllä 2018. Siitä ajasta, kun vielä työskentelin luokanopettaja ei loppujen lopuksi ollut niin hirveän pitkää aikaa. Vanhat hyvät muistot opettajan työstä tulivat mieleen, ja muistan olleeni täynnä iloa

Robottiikka Pietarin robotiikkakeskuksessa.

tuon työpäivän jälkeen. Sittemmin olen tehnyt sijaisuuksia tähän päivään asti, enkä ole hetikohta lopettamassa. Sijaisuuksien ohella olen toiminut kouluvaarina avustamassa oppilaita kunkin opettajan ohjeiden mukaan. Nytemmin minua on pyydetty pariin luokkaan avustamaan musiikin tunneille ukulelen soiton ohjaajana. Kouluvaarina toimin on tuottanut silkkaa iloa, mutta ei ole ihan puhdasta vapaa-aikaa, koska siihen pitää sitoutua.

Kun aloitin kirjoittaa tätä artikkelia, kysyin ChatGBT:ltä, mitä se seniorin työskentelystä ja kouluvaariudesta tietää. Tässä otiskoittain muutamia pointteja: rahalliset hyödyt, henkinen ja fyysinen hyvinvointi, sosiaalinen vuorovaikutus ja yhteiskunnalliset edut.

Tekoäly summaa näin: "Kokonaisuutena seniorien työssäkäynti voi tuoda monia etuja sekä yksilölle että yhteiskunnalle, kunhan se

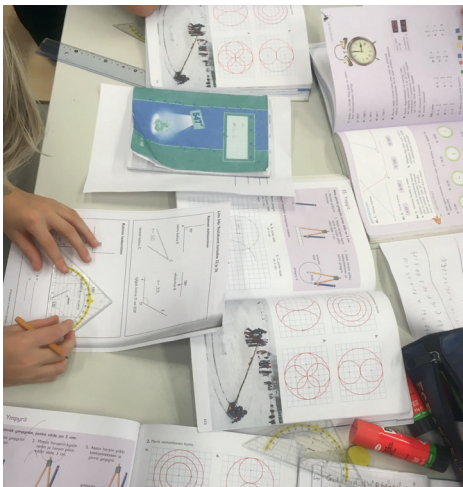
tapahtuu huomioon ottaen yksilön kyvyt ja toiveet."

Kouluvaariudesta se toteaa: "Kouluvaarin rooli on monipuolinen ja voi vaihdella koulun tarpeiden ja kouluvaarin omien taitojen mukaan. Tärkeintä on, että kouluvaari tekee yhteistyötä opettajien ja oppilaiden kanssa, tukee oppimista ja luo positiivista oppimisympäristöä." Koulumummoihin pätee tietysti sama. Itse pidän tärkeänä myös, että työnteko auttaa pitämään yllä päivä- ja viikkorytmiä sekä sitä, että työskentely auttaa pitämään kehon kunnossa ainakin, kun kyse on koulussa työskentelystä.

Minulla oli mahdollisuus haastatella Ylästön koulun rehtoria **Satu Ollilaa** ja virka-apulaisrehtori **Essi Melliniä**. Rehtoreiden mielestä sijaiskin pedagogisella koulutuksella on suuri merkitys, sillä usein lyhytaikaisilla sijaisilla on vähän tai ei ollenkaan opettajakoulu-

Vasemmalla virka-apulaisrehtori Essi Mellin ja oikealla rehtori Satu Ollila suosittelevat kouluvaareja ja -mummoja.

Kouluvaarina moni taito on tarpeen...

...Samalla lapsilta voi oppia jotakin uutta!

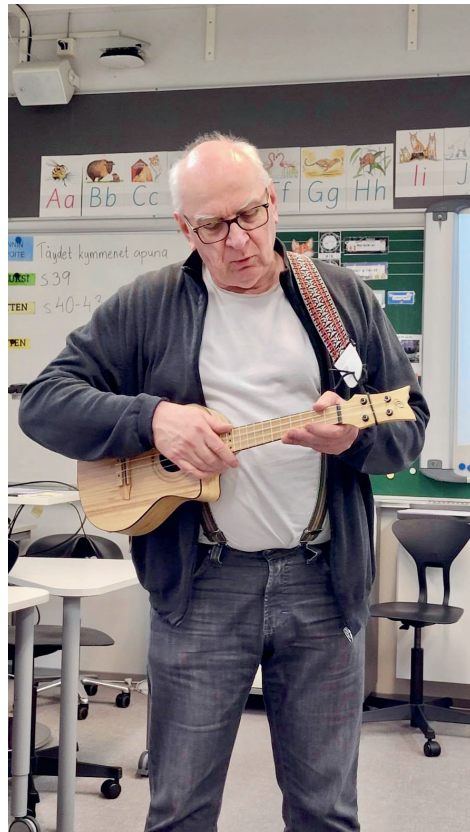
Toisinaan sijaishommiin kuuluu myös ruoan valmistaminen.

Kouluvaarina pääsee myös avustamaan leivonnassa!

tusta. Yleensä opettajana toimineella on selkeä ymmärrys siitä, mitkä ovat hallinnolliset reunaehdot eli mitä voi tehdä ja mitä ei tule tehdä, toteaa Satu. Essi lisää, että opettajan jättämät ohjeet eivät aina riitä, pitää pystyä jonkin verran improvisoimaan. Opettajana työskennellyt ymmärtää, että oppilaissa on variaatiota.

Kumpikin rehtoreista suhtautuu ilolla kouluvaareihin ja -mummoihin. Varsinaista hallinnollista rakennetta ei ainakaan vielä ole olemassa. Kouluisovanhempia ei yleensä ole tullut koulumaailman ulkopuolelta. Satu uskoo, että oma työaikainen hyvä kokemus miellyttävästä työyhteisöstä on tässä suhteessa merkittävä tekijä.

Näin ukulule soi!

Rehtoreiden haastattelun aikana tulin ymmärtämään, että oma urani on nykyaikana aika tyypillinen. Siirryin kokopäivätyöstä osa-aikaiseksi, sitten tilapäistyövoimaksi ja vapaaehtoistyöntekijäksi.

Eläkeläisenä työssä voi määrittää itsensä uudelleen ja hyödyntää omaa osaamistaan uusilla tavoilla. Se antaa mahdollisuuden löytää uusia merkityksiä ja tarkoituksia elämään eläkkeellä ollessa. Tärkeää on löytää tasapaino, joka tukee henkilökohtaista hyvinvointia ja antaa mahdollisuuden nauttia elämästä myös eläkkeellä ollessa.

Teksti ja kuvat Erkki Tulkki

Eino Tulkin kirjoitukset

Tähän numeroon sisältyy muutamia Eino Tulkin muistelmakirjoituksia vanhoilta ajoilta. Ne on poimittu hänen sukuseurallemme luovuttamastaan käsikirjoituskokoelmasta. Muistelmat ovat jatkumoa aiemmissa numeroissa esitellyistä tarinoista. Käsikirjoituskokoelma on varsin monipuolinen. Ihmiselämän kirjo tulee laajasti kuvatuksi pienten tapahtumien kautta. Aika suuren osan muodostavat kuitenkin muistelmat sattumuksista urheilutapahtumissa ja -matkoilla.

Ennen vanhaan linja-autossa

Linja-auto oli tulossa Haminasta Virolahdelle päin. Kun tultiin Klamilan-Ravijoen väliselle maantielle ilmestyi jänis loikkimaan auton eteen. Kuljettaja ei halunnut ajaa pupu-jussin päälle, vaan jarrutti voimakkaasti. Silloin matkustajat pomppasivat edessä istuneiden selkänöjä vasten. Kenellekään ei kuitenkaan sattunut mitään vahinkoa. Etupenkissä istunut Pakkasen Anna Alapihlajasta rojahti autonkuljettajan selkää vasten. Anna tarttui nopeasti kuljettajan olkapäihin ja huomautti muille matkustajille: "Kyl tämmöset hartiat ainakin yhen naisen kestää." Jänis pelastui, ja loikki omille teilleen.

--

Neuvoi lintujen ystäviä

Eräät lintujen ystävät palasivat linnunpoikasten rengastusmatkalta. He huomasivat, että oli kaadettu kalasääksen pesäpuu. Lintua auttaakseen he päättivät rakentaa pesän viehtoisien männyn latvaan, ja tekivät pesän. Kertoivat tästä sitten Harjun Yrjölle. Yrjö päätti vähän neuvoa lintumiehiä, ja sanoi: "Se on hyvä, kun autatte lintuja pesän teossa, mutta varoitin teitä siitä, että alkää vaan hyvät miehet hautomaan ruvetko."

--

Halkomakone

Mies jota sanottiin, Latipää Eljakseksi (Alapihlaja) teki halkoja Tulkin kujan-suussa, suuren koivun alla. Eljas halusi usein lasten kanssa laskea leikkiä. Hän sanoi pojille, että huomena minä tuon tänne halkomakoneen. Se on sellainen kone, että minun ei tarvitse kuin katsella vaan, kun se halkoo.

Seuraavana päivänä Eljas kutsui poikia katsomaan konetta. Pojat tulivat halonteko paikalle, katselivat ja kurkistelivat joka puolelle, mutta eivät nähneet missään konetta. Eljas osoitti sormellaan naista, jotka halkoi pölkkyjä. Silloin nuorin pojista Viljo sanoi: "Siä valehtelit - ei se mikään kone ole, se on siun akkas."

--

Kun ilmaiseksi kasvavat

Metsään oli jätetty parhaita puita siemenpuiksi. Sitten metsän omistaja huomasi, että oli kaadettu komea mänty-tukki ja kuljetettu pois. Hän epäili heti erästä korintekijää. Poiskuljetus jälkiä seuraten hän saapuikin mökin luo, jossa oli vielä koriksi tarkoitettua puuta pihalla.

Hän meni mökkiin ja sanoi korintekijälle, että olet varastanut siemenpuuksi jätetyn puun metsästä. Korintekijä raapi korvantausta, ja sanoi puolustukseksi: "-No, kun minä olin sitä mieltä, että puut kasvavat ilmaiseksi metsässä. Eihän niitä tarvitse sonnillakaan käyttää."

--

Paras pino

Oli puutavaran vastaanottomittaus Pihlajan niemellä. Virman pomo mittasi pinoja, ja moitti niitä harvoiksi ja huonosti tehtyiksi. Sen takia mittasi pinot matalammaksi ja lyhyemmäksi, kuin isäntien mitat. Isännät sanoivat, että "söi puita". Mittaus jatkui, kunnes tultiin erään isännän pinon luo, joka odotti mittausta. Pomo katseli pinoja: "-Ohhoh - en ole ennen näin harvaa pinoja nähnyt."

--

Ovela kauppias

Kaksi naapurin poikaa oli menossa Haminan markkinoille. Matkalla he tapasivat tutun naapurikylän miehen, joka oli menossa omenankaupalle torille. Siinä keskustellessa mies otti kuormasta kaksi omenaa, ja ojensi ne pojille. Pojat ottivat hyvillä mielin omenat, ja söivät ne. Sen jälkeen naapurikylän mies sanoi: "Ne maksavat markan kappale."

--

Oli enemmän kuin tarpeeksi

Nikkari Matti oli tapiseeramassa huoneita. Talon emäntä kutsui syömään. Toi puuroastian pöytään. Lusikat ja lautaset viereen.

Matti tuli pöytään ja luuli, että puurovati oli tarkoitettu yhdelle henkilölle. Hän otti lusikan ja siihen voita laittoi sen keskelle vattia, silmäksi ja sanoi: "Kylläpäs, kylläpäs on yhdelle, yhdelle miehelle puuroa. On, on, on puuroa..." Matin annettiin syödä rauhassa.

--

Sama oli pyhä tai arki

Ennen pidettiin häpeänä, jos pyhällä tehtiin töitä. Mutta Kakkulan suutari ei siitä välittänyt, oli pyhä tai arki, niin aina vaan teki töitä. Sitten sattui niin, että suutari oli ojan kaivuussa kun opettaja Rätty oli menossa ohi. Hän pysähtyi ja kysyi: "Eikö suutari tiedä, mikä päivä nyt on?" Johon suutari vastasi: "Opettaja taitaa lulla, että minulla on jo päivätkin sekaisin. Muistan hyvin vielä viime juhannuksenkin. Tein silloin kaksi paria saappaita valmiiksi."

--

Muuttuneet olot

Kun Eemeli oli taas päässyt vankilasta, lähti hän kylän kokoontumispaikkaan. Siellä kyselivät häneltä, että minkälaiset olot siellä nykyään ovat. Eemeli selitti, että "kyllä siellä alkaa olla siedettävät olot. Silloin, kun olin ensimmäisiä kertoja, niin olot olivat paljon huonommat. Jos vaikka ruokaa vertaa sen aikaisiin, niin kyllä niillä on suuri ero. Nykyään on jo pippuriakin sopassa."

--

Tyydyttiköhän vastaus

Kun Koskelan Eino voitti ampumahiihdon Ounasvaaralla, tuli toiseksi jäänyt Suomen parhaisiin hiihtäjiin kuuluva mies Kymenlaakson hiihtäjien majoituspaikkaan, ja sanoi: "Kukas oli se mies, joka minut voitti?" Koskelan Eino vähän mietti, ja sanoi: "Kukas se oli, joka toiseksi jäi?" Silloin mies lähti.

--

Erään vanhan kertomaa

1800 luvulla oli ihmisiä, jotka uskoivat noitiin, uniin ja taikoihin. Eräässä Pihlajan talossa oli tällaisia vanhoja ukkoja, jotka elämässään ottivat nämä asiat huomioon. Yksi ukoista näki unen, että hän oli Koto-lammin rannalla, kun lammesta nousi aave, joka sanoi: "Lammissa on kultaa. Tuo saavi tuohon mäen kupeeseen, niin aamulla siinä on kultaa." Ukko kertoi toisille ukoille, miten selvän unen hän oli nähnyt. Toisetkin uskoiivat, ja veivät saavin lammin rantaan. Kävivät aamuisin tarkastamassa, mutta ei vaan ollut kultaa tullut.

Erään talon renki-poika oli kuullut asiasta. Hän lähti tarkastelemaan Kotolammille. Näki saavin ja teki siihen jotain. Ilmoitti sitten ukoille, että saavissa on nyt kultaa. Ukot lähtivät kiireesti kontit selässä lammille. Kun he kurkistivat saaviin ja heräsivät kuin unesta. Eivät ilenneet lähteä kantamaan saavia takaisin kotiin, vaan hakkasivat sen palasiksi lammen rantaan.

--

Oli tulijoita

Tyttö oli tullut jo siihen ikään, että mies olisi jo pikimmin saatava. Tytön vanhemmat moittivat häntä, että olet jo vanha-piika eikä sinua kukaan huoli. Tyttö lohdutti, vanhempiaan, että kunhan työ tietäisittä: "Viime pyhä-iltanakin, kun olin tulossa kotiin tuossa kujassa, niin vilkaisin taakse - oli kuja täyteen saatille tulijoita. Ainoastaan pelkät silmä-munat vain paistoivat hämärässä."

--

Kestivät kuumuutta

Eräänä kesä-iltana lähdettiin Porolahdelle ongellemme. Myöhemmin illalla, kun kalojen syönte loppu, mentiin Korkia-saareen. Siellä oli jo toiset kalastajat tehneet tulet, ja paistoivat kaloja vartaassa. Tulilla oltiin aamuun saakka, kunnes kalat alkoivat näkyä. Siinä tulilla meitä poikia ihmetytti se, kun

Kujalan Tiki otti palavan hiilen nuotiosta sormiensa väliin. Hiili hehkui peukalon ja etusormen välissä, eikä Vikillä ollut mitään kiirettä piippunsa sytyttämiseen. Laittoihan hän viimein piipun päälle, ja alkoi vedellä savuja. Kun sanoivat Tikille, että miten kävi näpeille. Hän sanoi: Ei mitenkään. Minun kourat ovat niin monessa paikassa parkkiintuneet ja käristyneet - ja näytti mustia käsiään.

--

Katonnut löytyi

Talossa oli vain vanhoja ihmisiä. Oli ukko ja akka ja heillä sellainen vajaamielinen poika, hänkin jo yli 60 v. Oli ilta-aterian aika. Ukko ja poika ottivat pöyrän takana savivait eessä. Akka toi patan keskelle pöytää, ja ukko tarttui kauhaan, ja mätti vain täyteen ja antoi kauhan pojalle. Poika koukkasi vähän syvemmältä, ja sai isomman puoleisen lihapalan. Hän koetti saada siitä suupaloja, mutta ei onnistunut. Ukko nauroi, että pureksi kovasti, niin kyllä se siitä. Nyt tuli akka katsomaan miesten touhuja - ja huutahti: "Voi teitä pakanan-pallinaamat, ettäks työ nää, että sehän on minun tiskirätti, joka on ollut hukassa monta päivää!"

--

Sanomista

Vanhoja lehtileikkeitä Pihlajasta ja muualtakin Virolahdelta. Tämänkertaiset leikkeet ovat 100 vuotta vanhoja eli vuodelta 1924.

Katto- ja pöytälamppuja,

soppamaljoja, paistivätejä, kastikekannuja, karotteja, mausteserviisejä, leipäkoreja, kupariastioita, lihamyllyjä, tarjottimia, kahvi- ja teeserviisejä, pesukalustoja.

Nikkelitavaroita.

myy edullisimmin

Virolahden Osuusliike r.l.

Maaseutu 20.12.1924.

Virolahden Sammon
ikämiesten ja nuorten
Pyöräilymestaruuskilpailut
järjestää Sampo-piiri Klamilassa
syyskuun 14 pnä.
»Sampo»-piiri.

Maaseutu 30.8.1924.

A. KUOKKA
Virolahti.

Hyvin lajiteltu
Sekatavaraliike
Ravijoella ja
Pitkäpaadella.

Kilpailuhinnat:
»Minkä säästätte,
Sen ansaitsette!»

SAAPUNUT: Hyvä tapetti-valikoima.
SAAPUNUT: Töölön Sitrapia.

Maaseutu 29.3.1924.

Huom.! Wirolahtelaiset! Huom.!

Virojoella Kauppayhtiön talossa myydään lauantaina touko-
kuun 31 p. postiauton tultua sekä maanantaina 2 pnä kesäk.
Haminan Muotiliikkeen varastosta kotimaisia sekä ulkolaisia

Naisten ja lasten kesähattuja

y. m, y. m. muotialaan kuuluvaa tavaraa.

Kunnioittaen: **Haminan Muotiliike. H. Brandt.**

Maaseutu 27.5.1924.

Auto-onnettomuus Virolahdella.

**Auto suistunut jillalta ojaan ja
kaatunut ylösalaisin.**

Kun Virolahden postiauton omistaja Toivo Laitinen palasi sunnuntaina k. 6 p:n klo 3—4 jentuvilla Sääksjärvelle tekemästään matkalta, niin Pajulahden nahkatehtaan ohjohdavan maantiejillan yli kulkiesja suistui auto janetulta jillalta ojaan kaatuen ylösalaisin. Autosja oli hra Laitinen ja hänen rouwanja, jekä eräs vieräs neiti. Auto särkyi pahoin ja Laitinen jai ruhjewaman päähänj, mitä kuitentaan ei liene hengenvaarallinen. Toijet autosja olleet pääsjvät jätähdytjellä.

Syynnä onnettomuuteen lienee ollut je, että herra Laitinen luovutti ohjautjen tilapäijesti mukana olleen neidin käjiin. Tapaus on vakava varoitus jitä, että tuolloisten kulkuneuvojen ohjausta ei pitäijä uskoa eitä luovuttaa kenelle tahansa.

Maaseutu 10.7.1924.

— **Virolahden ja Miehikkälän suojeluskuntien** välijen jalkapallo-ottelu oli toijne sunnuntaina Sääksjärvelä, jolloin Virolahden suojeluskunta voitti Miehikkälän suojeluskunnan 4:llä maalilla yhtä vastaan.

Maaseutu 2.8.1924.

Virolahden maanviljelijät

pitäkää mielessänne, että

omasta Osuusliikkeestänne

**saatte kunnollista
luulauho, superfos-
faatia, tuomaskuo-
nan ja kalisuoiaa.**

Uusi lähetys:

**Auroja,
jousi Hankmo-
äkeitä, viskukoneita.**

Maaseutu 2.8.1924.

Virolahden Pihlajan äänestäjiä noin 76 proj.

Pihlajan äänestysalueella oli äänioikeutettuja yht. 255, joista miehiä 120 ja naisia 135. Äänestäjäjä kävi 99 miestä ja 95 naista eli yht. 194, mikä on noin 76 proj. äänioikeutettujen lufumäärästä. — Otteilla äänestäjiä oli 2.

Maaseutu 3.4.1924.

Kuva Nana Turunen

Kimaltelevat unelmat:

Korumuotoilijan luova polku mestariteoksiin

Erilaiset käsityöt ja luova käsillä tekeminen ovat olleet **Elisa Levikarille** mieluisaa puuhaa niin kauan kuin hän muistaa. Jo pienenä hän huomasi, että erityisesti pienen mittakaavan ”näpertäminen” kiehtoi valtavasti. Koruala yhdisti luovuuden ja pienten kappaleiden tarkan työstämisen. Lukion jälkeen Levikari päätyi Lahden Muotoiluinstituuttiin opiskelemaan korumuotoilua.

Elisa Levikari on syntynyt Jaalassa ja sittemmin asunut muualla nykyisessä Kouvolassa. Hän on Tahvo Tahvonpojan sukuhaarasta (Mikko Tahvonpojan sukua). Lukion jälkeen Levikarin tie vei Lahteen, jossa hän valmistui muotoilijaksi Lahden Muotoiluinstituutista vuonna 2020 ja jalometallialan artesaanimiksi Koulutuskeskus Salpauksesta vuonna 2023. Artesaaniopintojen loppupuolella hän hakeutui työharjoitteluun, joka vaihtui oppisopimuskoulutukseksi ja lopulta vakituiseksi työpaikaksi. Nykyään hänet työllistää Kultasepät Narsakka Oy Hämeenlinnassa ja kotipaikkana on Lammi. Vapaa-aikaa täyttävät muiden muassa tekstiilipainotteiset käsityöharrastukset, luontoseikkailut ja asioiden googlettelu.

Voisitko kertoa prosessista, miten korut syntyvät ideasta valmiiksi tuotteiksi?

Aloitin usein idean paperilla ja kynällä, sillä niin erilaisista toteutusvaihtoehdoista saa nopeasti monta visuaalista ajatusta. Jos koru tehdään perinteisin menetelmin levytavaraa, voidaan siirtyä suoraan valmistukseen. Usein kuitenkin siirrytään 3D-mallinnusohjelman pariin, jossa korusta tehdään tarkka kolmiulotteinen malli ja tarvittaessa renderöity värikuva. Näin on helppoa hioa muotoilua ja esimerkiksi kokeilla, miltä koru näyttää erivärisillä kivillä tai kultaseoksilla.

Jos idea on jo kypsytelty päässä valmiiksi, voi työ alkaa suoraan mallinnuksestakin. Suuri osa koruista valmistetaan nykyään valamalla ja tässä valmistustavassa mallinnus on ehdottoman käytännöllinen osa. Tehty malli 3D-tulostetaan vahaan, joka asetetaan kipsimuottiin. Vaha sulatetaan pois ja jäljelle jääneeseen onkaloon valetaan metalli. Näin saadaan haluttua metallia oleva, täysin mallinnusta vastaava kappale. Valukanavat poistetaan, korun pinnat työstetään monia eri työkaluja käyttäen kiiltäviksi, kivet istutetaan, tehdään mahdolliset pintakäsittelyt sekä kai-verruukset ja näin saadaan valmis koru.

Mikä on suosikkimateriaalisi työskennellä ja miksi?

Koulussa pääsimme työstämään lähinnä hopeaa, mutta nykyisessä työssäni käytämme lähinnä erilaisia kultaseoksia. Kullan ”makuun” päästyäni vastaukseni on keltakulta. Se kiillottuu ihanasti, ei tummu eikä vaadi pinnoitteita ja on samalla sekä sopivan pehmeää työstettäväksi että kovaa kestävämmän käyttöä. Perinteisten korumateriaalien ulkopuolelta on myös mainittava tekstiilit. Olen tehnyt jonkin verran erilaisia mikrovirkattuja koruja.

Kuinka tärkeää on ekologisuus ja eettisyys korujen valmistuksessa sinulle?

Nämä kaksi aiheetta ovat sellaisia, mitä ku-

Rusettikorvakorut on valmistettu hopeasta ja kivet ovat granaatit.

kaan alalla ei varmasti enää voi sivuuttaa. Kotimaassa tehty työ on ainakin eettistä. Jalokivet ja jalometallit ovat kuitenkin useimmiten tuontitavaraa, eivätkä tunnetusti eettisesti ja ekologisesti täysin ongelmattomia. Onneksi kansainväliset säädökset ovat korjanneet asiaa, samoin yritysten tietoisuus. Jalometallien louhinta on ympäristöä kuluttavaa, mutta usein koruissa käytetty kulta on lähes kokonaan kierrätettyä. Arvokkaat metallit on aina kerätty talteen ja käytetty uudestaan. Itse korostan huolella valmistettujen korujen kestävyyttä. Käsityönä tehty koru ei ole jotain, mitä käytetään vain pari kertaa ja sitten heitetään pois. Elinkaariajattelu on myös osa ekologisuutta: kunnollisista materiaaleista tehty koru kestää käyttöä ja on korjattavissa. Metalli voidaan aikanaan sulattaa joksikin muuksi, myös jalokivet saatetaan voida käyttää uudelleen.

Millainen on tyypillinen päiväsi korumuotoilijana, kultaseppänä?

Teen töitä tällä hetkellä kultaseppänä ja päiväni kuluvat suurinpiirtein seuraavasti. Jos

edellisiä töitä ei ole kesken, aamulla vastassa on setti koruaihioita tietoineen, tavallisesti sormuksia. Koruja työstetään montaa yhtä aikaa, se nopeuttaa työtä. Määrästä ja mallien haastavuudesta riippuu, kuinka nopeasti satsi tulee valmiiksi, mutta tavoite on keskimäärin useampi sormus päivässä. Oikein haastava malli voi vaatia useammankin päivän. Työpaikassani koruaihiot tehdään tosiaan edellä selitetyn tapaan valuina, mikä on perinteistä valmistusta huomattavasti nopeampi ja tehokkaampi tapa. Nopea valmistus takaa sen, ettei sormuksia tarvitse valmistaa "turhaan" varastoon, vaan kaikki tehdään sen mukaan, mitä on tilattu. Ennen minun käsiini päätymistä sormus on siis mallinnettu, tulos-tettu ja valettu toisien työntekijöiden toimesta, mutta valuaihiosta eteenpäin työn tekee loppuun tavallisesti yksi ihminen. Ulkomail-la on tavallista, että eri työvaiheita tekevät eri työntekijät, esimerkiksi kivien istutuksen hoitaa siihen erikoistunut henkilö. Suomessa yksi ihminen tekee usein kaikki vaiheet loppuun. Aluksi korut leimataan materiaalin mukaan. Sormus muovataan alustavasti ko-

Vehnäketju-riipus on hopeaa ja se valmistettu muotoilijaopintojen aikana.

koonsa. Sitten siirrytään pintoihin. Työjärjestys vaihtelee korun mukaan, mutta tässä yleinen tapa. Valupinta on mattapintainen ja kiilloton, joten kaikki pinnat on käytävä läpi kohteeseen sopivin työkaluin, jotta kiiltävä pinta saadaan esiin ja koru sekä kivet pääsevät parhaaseen loistoonsa. Jos koru kootaan useammasta osasta, ne juotetaan paikoilleen. Koru välikiillotetaan ja siirrytään istutukseen. Koruun valikoidaan halutut jalokivet ja niille tehdään sovitteet. Mikroskooppia hyödyntäen kivet istutetaan paikoilleen. Työ vaatii varovaisuutta ja huolellista voimankäyttöä, etteivät työkalut lipsahda väärään paikkaan ja vaurioita kiviä, korua tai sormia. Timantitkin, vaikka ovatkin kovia, voivat hajota iskuista ja muut jalokivet vielä helpommin. Kivet kiinnitetään siis mekaanisesti niin, että kiven päälle siirretty metalli pitää sitä paikoillaan, mitään liimoja ei käytetä. Istutukset tarkistetaan, etteivät kivet heilu ja ne siistitään. Sormus kiinnitetään istutusta varten telineeseen usein sisäpinnastaan, joten sisäpinta työestetään lopullisiin mittoihinsa, hiotaan ja kiillotetaan tässä vaiheessa. Koru kiillotetaan

lopulliseen kiiltoon, tehdään mahdolliset kai-verrukset ja koru pestään. Lopuksi koruun tehdään vielä mahdollinen pintakäsittely, esim. valkokultakoruihin rodinointi. Valmiit korut viedään vielä tarkistettaviksi ja sitten ne pakataan asiakkaille.

Miten näet oman tyylisi tai brändisi erottuvan muista korumuotoilijoista?

Brändi on minulle varmaankin liian vahva termi, en ole sitä juuri rakentanut, sillä minulla ei ole yritystä ja teen töitä tällä hetkellä seppänä, joka valmistaa muiden malleja. Luonnon yksityiskohdista poimitut koruaiheet lienevät eniten myymiäni (myyjäiset ja pienimuotoinen muu toiminta). Tekemäni mikrovirkatut korut ovat sellainen hieman erikoisempi tuote, jotka tuntuvat jääneen monen mieleen erityisesti.

Onko sinulla suosikkikappaleesi tai -kokoelmasi, jonka olet suunnitellut? Mikä tekee siitä erityisen?

Itse suunnitelluista tämänhetkiset suosikit ovat varmaankin Peruskaura ja Vehnäketju:

vilja-aiheiset korvakorut ja kaulakoru. Näissä yhdistyy liikettä ja muotoilua mieluisaan luonto-aiheeseen.

***Miten näet korujen roolin ihmisten elämässä?
Onko niillä mielestäsi symbolista merkitystä?***

Kyllä niillä on, mitä suurimmassa määrin. Klassisimpana esimerkkinä ovat kihla- ja vihkisormukset, symbolit pariskunnan välisestä siteestä ja rakkaudesta. Monien korujen aiheet ovat suoraan symboleja, kuten ristit, sydämet tai neliapila. Myös pelkkistä esteettisistä syistä hankitut korut ovat omalla tavallaan symbolisia, ne kertovat käyttäjänsä tyylistä tai vähintäänkin halusta koristautua.

Miten markkinoit korujasi? Onko sinulla suosikki tapoja päästä asiakkaiden luo?

En oikeastaan markkinoi, kun olen muualla töissä, aika ei oikein riitä omiin malleihin sivubisneksenä. Ehkä tulevaisuudessa suunnitelen myös nykyisen työpaikkani mallistoon koruja, mutta se on vielä tulevaisuutta. Virkkaamiani koruja on myynnissä Kello- ja korumuseo Kruunun museokaupassa, mutta en niitä oikeastaan markkinoi.

Mitä neuvoja antaisit nuorelle, joka haluaa ryhtyä korumuotoilijaksi?

Korkeakouluasteista korumuotoilun koulutusta on Lahden korumuotoilulinjan lakkautuksen jälkeen saatavilla enää Kuopiossa. Ammattikoulupohjaisia korualan koulutuslinjoja on useita ympäri maata. Pelkkää korujen muotoilutyötä tekee tietääkseni Suomessa hyvin harva, useimmiten mukana on myös korujen valmistusta. Valmistuksen perusteet kuuluvat myös muotoiluopintoihin, mutta silti näen että ammattikorkeakoulupohjaisen muotoilukoulutuksen lisäksi hyvä koulutussisältö olisi korualan ammattikoulupinnot, esimerkiksi jalometallialan artesaani. Vaikka tähtäisikin pelkkään suunnitteluun, pieni mitataaava tuo omat haasteensa muotoiluun ja käytännön valmistuskokemus auttaa suunnittelemaan oikeasti toteutuskelpoisia ja käyttäjäkestäviä koruja. Suunnittelupuolella mallinustaidot ovat hyvin tärkeä taito. Lisäksi kul-

Jaalan kansallispuvun koru.

tasepäntyyöstä on todettava, että se ei varsinaisesti ole ihan siistiä sisätyötä, toisin kuin joskus luullaan. Se on metallintyöstöä, isolta osin käsityökaluin. Kiillotusvaha sotkee ihon harmaaksi, kynnet kuluvat ja käsiin tulee kovettumia. Niska, kädet ja selkä ovat kovilla, voimaakin tarvitaan jonkin verran. Vastapainona pääsee työstämään upeita, tarkkoja esineitä, joilla on usein suuri merkitys niiden kantajille.

Miten näet korumuodin kehittyvän tulevaisuudessa?

Suomessa korumuoti on vaikkapa Etelä-Eurooppaan verrattuna yleisesti selkeälinjaisista ja pienieleistä. Tietty käytännöllisyys on usein läsnä, "sormus ei saa jäädä kiinni lapaseen". Pitkään on nähty yksinkertaisia koruja, valkokultaa ja värittömiä timantteja. Viime vuosina myös värikiville on taas alkanut olla kysyntää. Samassa korussa on monensävyisiä kiviä ja runsaita rypäsmäisiä istutuksia. Myös vintage-henkiset krumeluurimmat tyy-

Grimhilde-kääty oli artesaaniopintojen ensimmäinen näyttötyö, materiaali oksidoitu hopea ja savukvartsit.

lit näyttävät jälleen herättävän kiinnostusta. Toisaalta somessa näkyy myös erittäin minimalistisia ja ohutrakenteisia koruja. Trendimaailma on nykypäivänä jaottunut ja monet vastakkaiset trendit elävät samanaikaisesti. Koruille ei tavallisesti ole samanlaista käytännöllistä tarvetta kuten vaikkapa vaatteille, joten korun suhde käyttäjäänsä on yleensä nimenomaan persoonaan liittyvä. Korut kantavat paljon merkityksiä: ne ovat rakkauden symboleita, muistoja läheisistä ja visuaalisia koristeita. Koska koruilla ei ole perustarpeita täyttävää käyttöä, ne ovat tavallaan aina statement. Koru kertoo lähes aina jotakin henkilökohtaista käyttäjästään, ne ovat hyvin vahvoja persoonan välittäjiä.

Mikä on suosikkimuistosi tai paras hetkesi korumuotoilijana tähän mennessä?

Olen pitänyt erilaisista opintojen aikaisista näyttelyistä kovasti. On hienoa nähdä omat tuotoksensa esillä, muiden taitajien kanssa.

Kultaseppää hymyilyttää.

Mielenkiintoinen projekti oli myös Jaalan naisen kansallispuvun uuden levyriipuskorun toteuttaminen yhteistyössä Suomen kansallispukukeskuksen kanssa. Tein projektin muotoilijaopintojeni opinnäytetyönä, ja vaikka se ei varsinaisesti suoraa muotoilua sisältänytkään (koru on toisinto historiallisesta korusta), oli projekti erittäin antoisa ja opettavainen työ monen eri yhteistyötahon kanssa. Koru on Suomen kansallispukuraadin hyväksymä käytettäväksi Jaalan kansallispuvun osana.

Teksti Elisa Levikari ja Riku Tulkki

Sammakoiden pyörä

Pikkukaverini **Ossi** täytti viime joulukuussa 33 vuotta ja hän on kohta vuoden täyttävän Hilja-tytön isä. Kaveruuteni Ossin kanssa täytti huhtikuun alussa kolmekymmentä vuotta. Mutta siis mikä ihmeen pikkukaveri!?

Ollessani hieman alle kolmekymppinen törmäsin *Apu*-lehdessä julkaistuun juttuun Pienperheyhdistyksestä ja sen hieman aiemmin aloittamasta mieskaveritoiminnasta. Toiminnan kohteena olivat käytännössä syystä tai toisesta ilman isän läsnäoloa kasvavat pikkupojat, joilta puuttuu elämästään läheisen miehen malli. Kiinnostuin lehtijutun perusteella toiminnasta, otin yhteyttä Pienperheyhdistykseen ja ilmoittauduin mieskaverikurssille.

Kurssilla keskusteltiin pienen lapsen kohtaamisesta: mieskaverin ei ole tarkoitus olla isän korvike vaan olla vakaana ja pysyvä osana lapsen elämää. Kaveriksi ryhtyminen vaatii pitkän aikavälin sitoutumista: pienen lapsen elämään ei voi astua sisään ja vähän myöhemmin kadota selittämättä jäljettömiin. Ei ole mitään turbomallia, jonka kenkiin mieskaverin pitäisi mahtua ja opettaa pikkukaveri tekemään tiettyä listaa perinteisesti mieheyteen liitettyjä asioita, kuten nikkarointi, auton korjaaminen tmv., vaan jokainen kaveriksi ryhtyvä mies tuo mukaan oman persoonansa ja taustansa sekä omat kiinnostuksen kohteensa. Toki tapaamisissa mennään pikkukaverin toiveet ja tarpeet edellä, mutta mikään ylimaskuliininen ihme ei mieskaverin tarvitse olla.

Kurssin käyminen vakuutti minut omasta sopivuudestani toimintaan. Sen päätyttyä sain pikkukaverikseni kolmevuotiaan Ossin. Ensin toki tapasin Ossin äidin, jonka oli luonnollisesti hyväksyttävä minut Ossin kaveriksi. Ossi-Possi – kuten hän itseään tuolloin kutsui – oli vallan vauhdikas tapaus vilkkaine mielikuvituksineen. Heti alusta hän otti minut ennakkoluulottomasti vastaan – omaksi kaverikseen. Hän oli päiväkodissa useaan otteeseen ensimmäisen käyntini päivänä kuuleman mukaan sanonut: ”Tänään meille

tulee Heikki”, varmaankaan tarkemmin ymmärtämättä, mikä ihmeen tyyppi Heikki oli.

Ensimmäisellä tapaamisellamme Ossi halusi leikkiä moottorikelkkaa. Ossi ajoi, ja minä olin moottorikelkka, jonka päälle kasattiin kaikki mahdolliset peitot ja viltit, mitä Ossin ja hänen äitinsä kotoa löytyi. Oloni oli vallan tukala kaikki vällyt päälläni, kun moottorikelkka-ajelu tuntui kestävän ikuisuuden. Mutta hengissä siitä selvittiin, ja seuraava tapaaminen sovittiin, kun Ossi oli ensin tarkastanut kalenterinsa!

Pikku-Ossin haaveammatti isona, kuten niin monella muullakin pikkuveijarilla oli poliisi. Hän totesi haluavansa laittaa roistot vankilaan. Paljon leikimmekin alussa hänen kanssaan rosvoa ja poliisia. Ossin silloisessa huoneessa olleen sohvan ja seinän väliin jäi juuri sen kokoinen aukko, johon Ossi mahtui. Aukko toimitti vankilan virkaa: sinne piti Ossi välillä leikin lomassa sujauttaa, kun hän oli rosvon roolissa. Sohvatyynyjä piti vielä kasata vankityrmän katoksi. Koska minä en siihen sohvan takana sijainneeseen vankilaan mahtunut, oli Ossi kotonaan tapahtuvassa leikissä useimmiten rosvo ja minä poliisi.

Rosvo-poliisi-leikkimme sai huipennuksen, kun Ossi sai kerran päähänsä yleisellä pyörätiellä – hän apupyörineen liikenteessä, että sammakoilta on varastettu pyörä. Ossi otti sammakon roolin ja kehotti kysymään: ”Mikä teillä on hätänä?” Kysyttyäni Ossin haluaman kysymyksen hän totesi: ”Me sammakot ollaan niin surullisia, kun roistot varasti meidän pyörän.” Vastauksen jälkeen tapahtui muodonmuutos, ja Ossi muuttui poliisiksi, joka polki apupyöräisellään niin lujaa kuin kintuista irtosi ja huusi niin kovaa, että lähitienoo kaikui: ”Puu-paa, puu-paa!”. Itse ajoin pyörällä siinä vieressä ja mietin, miten mielenkiintoinen polkupyöräpoliisin tehtävä minulla onkaan – läheskään kaikki eivät saa tuollaista polkupyöräpoliisiutta kokea.

Kolmevuotiaana Ossi kerran pohti äitinsä kanssa minun läsnä ollessani ikääni: hänen äitinsä kysyessä Ossilta, kuinka vanha Heikki

Heikki ja Ossi Pienperheyhdistyksen tapaamisessa tammikuussa 2024.

mahtaakaan olla, vastasi hän ponnekkaasti: "Kolme vuotta." Samalla kerralla hieman ennen kotiini lähtöä Ossi kysyi äidiltään, voisiko tämä lukea satua hänelle ja minulle. "Osaako Heikki ihan oikeasti jo lukea itse?" Ossi hämmästeli, kun hänen äitinsä ehdotti, että minä sillä kertaa lukisin Ossille iltasadun.

Myöhemmin taidokkaaksi jalkapalloilijaksi kehittyneellä pikku-Ossilla oli alkuun omintakeinen käsitys jalkapallosta sitä pelatessamme. Hän halusi pitää pallon koko ajan itse ja käski minua juoksemaan kentän toisella laidalla samaan tahtiin kuin hän itse etenee pallon kanssa. Ossi ei oikein uskonut yhteispelin voimaan, kun yritin hänelle selittää, että aina välillä pallo pitäisi syöttää pelissä toiselle, jotta saadaan vastustajaa harhautettua.

Alkuun pyrin siihen, että tapaisin Ossin suunnilleen kerran puolessatoista viikossa, mikä oli omaan elämäni muiden asioiden ohella hyvin sopiva aikataulu. Tapaamisiimme tuli kuitenkin vajaan kahden vuoden kaveruuden jälkeen pidempi tauko, kun lähdin opiskelujeni takia noin puoleksi vuodeksi Intiaan tekemään opintojeni pakollista ulkomaanjaksoa. Lähimaissa ja eri puolilla Intiaa opiskelujeni lomassa matkustaessani muistin Ossia kortilla jokaiselta käymältäni paikkakunnalta, josta postikortti suinkin oli saatavil-

la. Ennen lähtöäni juuri viisi vuotta täyttänyt Ossi oli viimeisellä tapaamisellamme ennen matkaani äitinsä kertoman mukaan sanonut pidätelleensä itkua niin kauan kuin olin käymässä. Kotiin lähdettyäni hän oli sitten puhjennut täyteen itkuun, kun hän oli tajunnut, ettemme näe pitkään aikaan: puoli vuotta on tuon ikäisen lapsen elämässä ikuisuus. Kun olimme tapaamassa ensimmäistä kertaa Suomeen palaamiseni jälkeen, Ossi oli äitinsä mukaan tuijottanut pitkään ikkunasta ulos tuloani odottaen. Ja kun hän näki minut, hän juoksi täyttä vauhtia ulos ja hyppäsi kaulaani.

Mieskaveritoiminta on antanut minulle paljon enemmän kuin ikinä olisin osannut kuvitella toimintaan mukaan mennessäni. Kolmevuotiaan pojan reiluksi kolmekymppiiseksi vastuulliseksi perheenisäksi ja pankki-alan ammattilaiseksi kasvamisen seuraaminen on ollut mahtavaa kokea, osaltaan ehkä siksi, että olen päässyt itse lapsettomana näkemään läheltä pienen pojan muuttumista ensin pikku-Ossin ihailemaksi isoksi pojaksi (Ossi katseli usein pienenä ihailleen noin 10-vuotiaiden poikien toimintaa; ne olivat isoja poikia) ja sitten teini-ikäisestä aikuiseksi. Itsestäni on ollut hienoa olla mukana tukemassa tätä kehitystä.

Enää emme leiki moottorikelkkaa tai rosvoja ja poliiseja, vaan olemme Ossin kasvet-

Japanin matkalla vuonna 2015. Japanissa ja Etelä-Koreassa maskien käyttö oli jokapäiväistä jo kauan ennen koronapandemiaa.

tua tehneet monenlaista yhdessä: harrastaneet urheilua, käyneet elokuvissa, syömässä ulkona yhdessä ja mm. olleet kokeilemassa lentämistä Föönissä, kauppakeskus Redissä Helsingissä sijaitsevassa tuulutunnelissa. Ossin puolestaan ollessa yhden lukukauden ajan opiskeluihinsa kuuluvalla pakollisella ulkomaanjaksolla Soulissa, Etelä-Koreassa, lensin sinne hänen viimeisellä opiskeluviikollaan, osaltaan juuri häntä tapaamaan. Ossin opiskelujen päätyttyä matkustimme yhdessä muutamaksi päiväksi Japaniin, Tokioon ja japanilaiseen kulttuuriin ja elämänmenoon tutustumaan. Kaveruutemme on muuttunut varmastikin koko elämän mittaiseksi syväksi ystävyudeksi: Ossi kuuluu pitkäaikaisimpiin ystäviini ja pystymme puhumaan ihan mistä tahansa, vaikka emme välttämättä nykyisin kovin usein tapaakaan.

Pienperheyhdistyksestä vielä: kolmen-

kymmenen vuoden takaiseen tilanteeseen nähden toiminta on laajentunut. Mieskaveritoiminta on levinnyt myös Helsingin ulkopuolelle, mm. Turkuun, Tampereelle ja Ouluun ja toimintamuodot ovat laajentuneet mm. mummotoimintaan. Mieskavereilla on ollut suurta merkitystä pienten lasten elämään. Ollessamme parisen vuotta sitten Ossin kanssa juhlistamassa mieskaveritoiminnan 30-vuotistaivalta kertoi juhlassa yksi pikkukavereista, tuolloin lähes kolmekymppinen mies, ettei hän olisi läheskään sama ihminen ilman omalta mieskaveriltaan saamansa tukea ja läsnäoloa elämässään.

Lisätietoa Pienperheyhdistyksen toiminnasta saa osoitteesta <https://www.pienperhe.fi/>.

Teksti Heikki Tulkki

Kuvat Ossin kotialbumi

Virolahdella tapahtuu

Kesä

Kesän aloittaa **Virojoki-päivä** lauantaina 8.6. Aamusta yömyöhään asti kivaa ohjelmaa: tori-tapahtuma, peräkonttikirppis, ohjelmalavalla lastenmusiikkia & ohjelmaa nuorille, iltabileissä **Straight Line** ja **Miika Mattila** ja **Pasi ja Anssi!** Valtakunnallisen **Avoimet kylät - päivän** tapahtuman järjestelyissä mukana monia paikallisia toimijoita.

Heinäkuun ensimmäisellä viikolla juhlietaan Virolahtea erilaisissa tapahtumissa. Samalla viikolla konsertti- ja kirkkosalit täyttyvät **Kaakon Kamarimusiikin** sävelistä. Virolahti-viikko huipentuu **Hapanvellijuhlaan** sunnuntaina 7.7. Virojoella.

Koko kesän ajan kuntalaisia ja mökkiläisiä liikuttaa jokavuotinen **pyörävaellus**. Vaelluksen ideana on kerätä kesän aikana rastikohdeleimoja pyörävaelluksen korttiin. Rastikohteita on kaikkiaan 25 eri puolilla Virolahtea ja Miehikkälää.

Syksy

Wanhanajan Pertunmarkkinoita vietetään Virolahden Kirkonkylässä elokuun viimeisenä lauantaina klo 10–14. Markkinoilla keskitytään paikallisperinteeseen, historiaan ja käsityötaitoihin. Markkinat järjestää Virolahden VPK.

Elo-syyskuun vaihteessa järjestetään Virolahden Bunkkerimuseolla **Operaatio Salpalinja**, jossa yhdistetään historiaa, luontoa ja liikuntaa. Tapahtuman järjestää Virolahden matkailu- ja museotoimi.

Syksyn alkaessa järjestetään **Salpapolkujuoksu**. Kuntoilutapahtuman reitti kulkee Salpapolku-retkeilyreitistöä pitkin Virolahden Bunkkerimuseolta Miehikkälän Salpalinja-museolle. Tapahtumassa järjestetään kilpa- ja kuntoilusarjat aikuisille sekä omat sarjat lapsille.

Virolahden Syyslintupäivillä 20.-22.9. pääosassa ovat hiiri- ja varpushaukat, merikotkat, piekanat ja ensimmäiset maakotkat. Arktisten hanhien paluumuutto on käynnissä ja kurkiauroja on odotettavissa. Suohaukkoja on edelleen liikkeellä ja päivien aikaan selviää, onko joillakin lajeilla syysvaellus käynnissä. Sääolosuhteet ratkaisevat paljon, mutta lintuja on tuona ajankohdalla aina runsaasti liikkeellä. Parhaita paikkoja havaita lintuja ovat lintutornit ja lavat, korkeat mäet ja niemen kärjet sekä peltoaukeat.

Silakkamarkkinoiden vuoro on syyskuun viimeisenä sunnuntaina klo 10–15 Klamilan satamassa. Markkinat järjestää Klamilan Seutu ry.

Lisätiedot ja menovinkit:

www.visitvirolahti.fi
www.kaakonkaksikkoliikkuu.fi

Kuva Krista Ylinen / VisitVirolahti

Osta sukuseuran tuotteita

Hannu Tulkki • Liisa Ahonen: Virolahden Tulkkien kuusi sukupolvea Kantavanhemmat, kymmenen sukuhaaraa ja 38 sukua

Nyt saatavana täydennetty ja tarkistettu laitos. Hinta 15 euroa + postikulut

Sukuviiri

Uutena tuotteena saatavilla Virolahden Tulkit sukuviiri. Viirin hinta on 150 euroa + postimaksu.

Lippalakki

Sukuseuran lippalakkeja, väreinä harmaa sekä musta. Lippalakin hinta on 15 euroa + postimaksu.

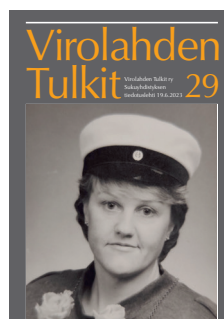
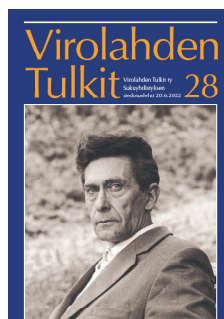
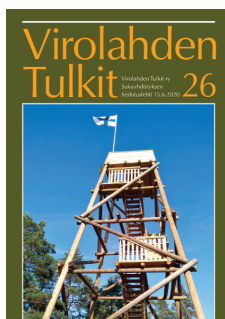
Lasinalunen

Kultaisella sukuseuran vaakunalla varustettua paperista lasinalustaa voidaan käyttää myös kermakannun alla tai kahvileipälautasella. Liinan halkaisija on 12,5 cm. Liinat ovat 20 kappaleen paketeissa. Paketin hinta on 8 euroa + postimaksu.

Vaakunataulu

Virolahden Tulkit -sukuseuran väriellinen, A4-kokoinen, kullanvärinen kehyksin varustettu vaakunataulu. Hinta 5 euroa/kpl.

Lehtemme irtonumerot

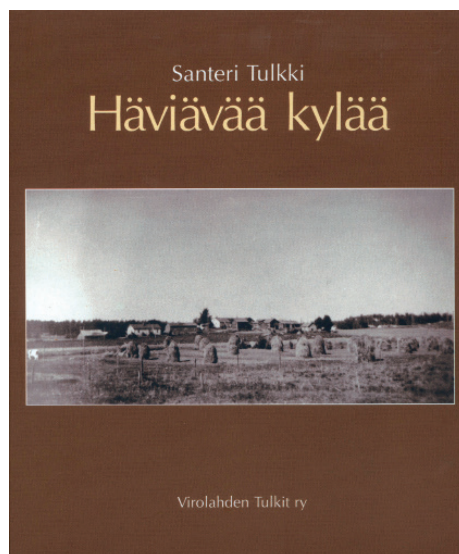
Virolahden Tulkit -lehteä on nyt ilmestynyt 30 numeroa. Vanhoja numeroita on vielä rajoitusti jäljellä. Niitä voivat niin suvun jäsenet kuin muutkin kiinnostuneet ostaa.

Hinta 5 euroa kpl.

Postimaksu lisätään.

Kahviservetit

Sukuseuran vaakunalla varustettuja, tyylikkäitä kahviservettejä. Kata merkkipäivien tai muiden juhlien kahvipöytä hienoilla serveteillä, joihin on painettu oman sukuseurasi kultainen vaakuna. Servetit myydään 20 kappaleen pakkauksissa. Hinta 8 euroa/pakkaus.

Häviävää kylää -kirja

Santeri Tulkin aikanaan kirjoittama kuvaus Yläpihlajan kylästä ja sen asukkaista on tärkeä ja arvokas perusteos jokaiselle suvun kotikylästä ja omasta suvustaan kiinnostuneelle. Sukuseuran julkaisema, ulkoasultaan näyttävä kirja on painettu Gummeruksen kirjapainossa. Jäännösvaraston kappalehintana on alennettu 5 euroksi. Postimaksu lisätään.

Tuotteita saa ostaa Juha Tulkilta, puh. 044 304 6230 tai juha.tulkki@gmail.com

Uusia jäseniä

Jarno Anton Kytö, hän on Antti Eerikinpoika Tulkin sukuhaarassa Maria Antin-tytär Tulkin sukua.

In Memoriam

Seppo Kalevi Kummelus syntyi 15.4.1932 ja kuoli 23.7.2023. Hän oli Kristiina Tahvontytär Tulkin sukuhaarassa Maria Juhontytär Lahden sukua.

Hannu Sakari Mikkola syntyi 13.5.1956. Hän oli Juho Tahvonpoika Tulkin sukuhaarassa Juho Juhonpoika Tulkin sukua ja Sipi Eerikinpoika Tulkin sukuhaarassa Eerik Sipinpoika Tulkin sukua.

Markku Raimo Juhani Tulkki syntyi 31.3.1944 ja kuoli 27.1.2024. Hän oli Sipi Eerikinpoika Tulkin sukuhaarassa Eerik Sipinpoika Tulkin sukua ja Juho Tahvonpoika Tulkin sukuhaarassa Juho Juhonpoika Tulkin sukua.

Risto Tuomas Tulkki syntyi 15.5.1961. Hän oli Tahvo Tahvonpoika Tulkin sukuhaarassa Mikko Tahvonpoika Tulkin sukua.

Pihlajan koululaisten tapaaminen 7.9.2024 klo 13

Pihlajan entiset koululaiset ovat tavanneet jo pari kertaa Mäkipirtillä. Seuraava kokoontuminen järjestetään lauantaina 7.9.2024 klo 13 alkaen Mäkipirtillä. Lisätietoa Facebookin ryhmässä *"Pihlajan koulun entiset koululaiset"*. Tule mukaan!

Vanhoja kuvia Pihlajan kyläkirjaan etsitään

Pihlajan kyläkirja on ollut suunnitteilla jo joitakin vuosia. Kirjan tekoa käynnistellään valokuvien keräämisellä. Työryhmä pyytää koulutapaamisen 7.9. osallistujia tuomaan mukanaan kylän vanhoja valokuvia tietoineen. Kuvat skannataan, jonka jälkeen ne palautetaan omistajille. Yhteyshenkilöinä **Seija Byckling** ja **Siru Ahopelto**.

Virolahden Tulkkien sukuseuran hallitus 2021–2024

Valittu varsinaisessa sukokouksessa Haminassa 18.9.2021

Hallitus kokoontui syksyllä 2023 Virolahden Hanskilla.

Kuvassa vasemmalta: Marjo Kytö, Pekka Tulkki, Kimmo Tulkki, Leila Levikari, Juha Tulkki ja Erkki Tulkki.

Puheenjohtaja:

Kimmo Tulkki

Eerik Sipinpoika Tulkin ja Juho Juhonpoika
Tulkin sukua
Laani 10 A 29, 40100 Jyväskylä
Käsi puh. 044 717 8075
kimmo.t.tulkki@gmail.com

Varapuheenjohtaja
ja rahastonhoitaja:

Juha Tulkki

Eerik Sipinpoika Tulkin ja Juho Juhonpoika
Tulkin sekä Anna Tahvontytär Tulkin sukua
Tulkintie 9, 49960 Ala-Pihlaja
Käsi puh. 044 304 6230 tai 0400 754 676
juha.tulkki@gmail.com

Sihteeri:

Erkki Tulkki

Eerik Sipinpoika Tulkin ja Juho Juhonpoika
Tulkin sukua
Raiviotie 5 B, 01690 Vantaa
Käsi puh. 050 358 4508
erkki.tulkki@kolumbus.fi

Muut hallituksen jäsenet:

Marjo Kytö

Antti Eerikinpoika Tulkin ja Maria Antintytär
Tulkin myöhemmin Talsin sukua
Kellonsoittajankatu 2 as 2, 49400 Hamina
Käsi puh. 040 759 4905
tuisku143@gmail.com

Leila Levikari

Mikko Tahvonpoika Tulkin sukua
Rantakunnantie 195, 45940 Oravala
Käsi puh. 050 357 5952
leila.levikari@gmail.com

Pekka Tulkki

Mikko Tahvonpoika Tulkin ja
Eerik Sipinpoika Tulkin sukua
Karjatie 2 A, 01820 Klaukkala
Käsi puh. 050 379 1999
pekka.tulkki@gmail.com

Virolahden Tulkkien vaakuna
Suunnittelija Tero Tulkki